

S'ull de SOL

Revista cultural d'Alaior

Gener 2020 | Núm. 353

2 €

DL: ME 407 - 1990



30 ANYS DE CÀNTICUS

FOTOVOLTAICA ALS APARCAMENTS

NOUS DEIXEBLES, CANTAIRE

MANOLO BARRO

S'Ull de Sol

Gener 2020 · Edició núm. 353
32 pàgines · Tiratge 1100 exemplars

Coordinador: Miquel À. Marquès

Administrador: Josep LL. Andreu

Equip de redacció: Paco Mercadal,
Pere Gomila, Anselm Barber,
Josep LL. Andreu, Maca Ramos.

Muntatge: Joan Barber Palliser

Col·laboradors: Pere Reure,
Miquel À. Limón Pons, Antoni Gómez
Jaume Cardona "Tanus", Llorenç Pons,
Blanca Ripoll, Quico Sintès, Pep Gómez,
Enrique Cuadra, Francesc Ximenes,
Bep Meler, Mandy Tuckett, Núria Pons,
Jordi Odri

Fotografies:

Redacció, Manolo Barro, Foto Nueva,
Joan Florit

Correcció lingüística:

Pere Gomila i Paco Mercadal

Disseny gràfic: Redacció

Publicitat: Ramon Babot

a/e: publicitatsulldesol@gmx.com
Publicitat Matas

Repartidors: Cristina Barber Rotger,
Pura Mercadal Pons

Edita S'Ull de Sol, Associació Cultural
Carrer des Forn, 9
07730 ALAIOR (MENORCA)
a/e: sulldesol@yahoo.es
sulldesol@gmail.com

IMPREMTA: J. PONS
Cra. Nova, 137 - Alaior
DL ME 407 - 1990

S'Ull de Sol s'edita amb la col·laboració
parcial de l'Ajuntament d'Alaior, del
Consell Insular de Menorca i Direcció Gral.
de Política Lingüística del Gover Balear



Consell Insular
de Menorca



Francesc Sintès Ximenes

En venda



Guerra! Guerra! No és que m'hagi tornat boig de cop —tot i que males llengües perjuren que la beneitura fa anys que cova dintre meu— ni que aquest matí estigui escoltant Norma, una òpera que sempre ve de gust —sobretot l'impagable fragment «in mia man alfin tu sei». La crida a armar conflicte bèl·lic va ser una extravagància més de les elits madrilenyes que a través de la premsa reclamaven, l'any 1899, de declarar la guerra a Alemanya! Enfrontar-se a un enemic llunyà sempre ve de gust. El candidat ideal era Islàndia, però trobar un conflicte fronterer amb aquella illa era complicat. Quin delictes havia comès Alemanya per ser la diana de la ira carpetovetònica celtibèrica? Comprar les Carolines als mateixos que llavors estaven tan esvalotats. Ho podeu comprovar a l'hemeroteca dels diaris més antics que està penjada completa a Internet. El Govern espanyol va vendre aquestes illes, que gairebé ningú no deu saber on són —vull aclarir que no em referesc a la coneguda família alaiorenca—, atès que un cop perdudes les Filipines i el seus pursos no tenia gaire sentit conservar aquell arxipèlag. Espanya té traça a proclamar la seva indivisibilitat, alhora que a cada nou atlas que es publica la hi trobam més reduïda.

El mosset de les Carolines va ser el darrer del segle XIX, crec, però en el XX les queixalades van ser importants. El 76, en un dia van perdre la província més gran, la del Sàhara Espanyol, la superfície de la qual suposava la tercera part del total de la una i indivisible. Deixar el cas d'Ifrni, patètic, i que justament un 12 d'octubre la raça va plegar de Guinea, cametes traieu-me d'aquí, de nit i amb el que duien damunt. Una amiga maonesa se'n va anar al llit a Malabo i es va deixondir a Madrid vestida d'equatoriana, possiblement amb la disfressa més sexi que mai hagués vestit. Tota la grandesa pel terra, però mentre Fraga, la nit anterior, havia decidit que el país no era tan indivisible com es pregonava.

Aquestes coses no es fan. O sí. És més, juraria que sí i molt. Menorca fa uns 700 km² que fins no fa gaire dècades pertanyien majoritàriament a menorquins. Avui n'hi ha una bona part d'escripturada a nom de francesos, italians, russos, peninsulars que hi venen de vacances i prou... Declararem la guerra a França perquè un senyor els ha venut la seva heretat? No, no toca. No és que la gent sigui més moderada que el 1899, és que França és a tocar i Alemanya i Rússia no. Fa de bon fer amenaçar i provocar des d'una distància segura. Menorca està en venda i qui no ven es carregará el mort i deixarà d'obtenir uns ingressos prou interessants. Vaja, que qui no ven és un beduí. Al cap i a la fi, Menorca, la Menorca on vam créixer, sols la trobam a la llengua de les àvies, al folklore, a l'Enciclopèdia i en alguna Història de Menorca. L'hem venuda. Materialment i immaterial. És un mostrador, com els de Fitur, que no sé ben bé què ven però la gent compra. Deu ser com els menhirs d'Obelix, que la gent comprava sense saber per a què servien, però com que el veí en tenia i n'estava contentíssim... Sense vendre sol, platja, i crits els dissabtes capvespre, la Roqueta ja no hi és. Solament Alaior roman relaxada els dissabtes. Està tan avorrida que farà com les ostres: produir perles per passar el temps. Alguna cosa hem de fer, no? És per açò que don suport a la pensada d'anar sols a Fitur, una generosa manera de dur visitants a *tardeos* d'altres pobles o de convocar a sa Lluna i al monestir budista de sa Roca uns exercicis espirituals complets. Alaior, pau i serenor. Venguin senyors i hi trobaran no res. Ment! Hi ha un hotel començat on hi havia Correus que es veu que incompleix més normes que un català. Intolerable. Que esquarterin propietaris i arquitecte responsables de l'endemana enmig de sa plaça Nova i que els hi facin arribar a peu des de la SENS mentre els escarneix la comunitat que mai no ha infringit cap norma. Ep, i que ho sàpiguen a Fitur i on sigui. Si per no avorrir-nos hem de reinstaurar el turment públic, cap problema. El que importa és que vengui gent... a comprar illa.

Redacció

Editorial

Cànticus i Onofre Pons Quintana

Trenta anys de dedicació al cant coral no són qualsevol cosa. A més de la felicitació a aquesta llarga contribució a la cultura cal subratllar alguns aspectes. El primer és l'oportunitat que brinda un col·lectiu així perquè un nombre considerable de conciutadans hagin vist realitzada l'experiència del gaudi per cantar al costat d'altres persones. La veu humana, sens dubte, és uns dels instruments de bellesa més excel·sos que existeixen. I poder crear bellesa de manera compartida a partir de les obres brillants dels grans compositors o de l'enginy i el sentiment de la música popular és un regal. Perquè és aquesta creació de bellesa per al gaudi propi i del públic un dels ingredients de la felicitat. El poble és millor quan existeixen aquests tipus de grups humans que converteixen el temps i l'energia en art.

Onofre Pons Quintana és del tot mereixedor del reconeixement rebut. Segurament sense ell, sense la inversió de temps, d'il·lusió i de perseverança hauria estat molt més difícil arribar a aquests 30 anys. La persona homenajada ha estat un model d'implicació no només en la música. El seu darrer encert va ser optar per una directora i un pianista que han permès arribar a reptes que ben segur han constituït més motivació i moltes satisfaccions.



La FP i Alaior

En una editorial anterior exposàvem la conveniència per a l'economia de l'illa d'avançar clarament en formació professional. No repetirem els arguments. Ara també el Consell Escolar de Menorca ho prioritza.

En aquest context la Conselleria proposa fer un centre integrat de FP as Castell, per a la zona de llevant, incloent Alaior. Mentre aquí dedicaven els darrers temps a oferir el solar reservat a ús educatiu a emplaçar-hi el centre de salut nou, as Castell feien forta la seva proposta a la Conselleria pel centre de FP integrat. Ara, el PP d'Alaior ofereix el solar de sa Bassa de Sant Pere, però encara que se cedesqui, és de la Junta de la Trotxa, és petit, les normes del PGOU actual n'impedeixen l'ús educatiu i no té els aparcaments necessaris.

Cal ser conseqüents: es Castell necessitava aprofitar l'oportunitat, té el seu dret i el PP d'Alaior li va posar en safata. No oblidem que en el context insular tenir la seu universitària i el Centre BIT radicats a Alaior no ens converteixen en l'opció favorita i menys amb decisions incongruents. Passem pantalla. El futur de la FP és la versió dual, en què els centres no són el més important, perquè es desenvolupa majoritàriament a les empreses. Aquest és model europeu d'èxit.

En lloc d'esperar que siguin les inversions dels altres les que ens mobilitzen, fem la part nostra perquè la seu de la UIB i el Centre BIT tinguin un entorn adobat amb altres iniciatives. No serveix de res pensar que seran els altres: altres institucions, clients, visitants, turistes... els que ens ompliran el plat. Organitzem els recursos propis i posem-los a produir.

Socis implicats de San Crispín

Els socis de San Crispín que han constituït diferents grups de treball en favor de la Cooperativa són tot un exemple. Cada grup es dedica a allò que millor pot aportar. De qualche manera San Crispín fa renéixer del seu esperit fundacional una manera de fer que avui és moda en les societats més avançades. El voluntariat o el treball altruista lidera molts dels projectes alternatius que creen vies noves de convivència i de prosperitat des de l'estima per allò que els grups humans fan cooperant. No tot és possible exclusivament competint.

Un empresari, una família empresarial, no compta les hores que dedica a impulsar el negoci propi. Hores que són imprescindibles per aquell valor afegit que no tindria l'empresa, per aquell accent que el distingeix de la competència, per aquella correcció de l'organització que el fa més eficient. Allò que fan els empresaris, grossos o petits, en els seus negocis és allò que poden fer els socis d'una cooperativa, que per açò són socis i són membres d'una empresa de cooperació.



Futur = fotovoltaica

Ara comença a estar clar que, per emergència climàtica i per entorn econòmic, la producció d'electricitat fotovoltaica pot esdevenir un gran revulsiu professional i econòmic a Menorca.

Els dos grups municipals estan d'acord a estudiar com ajudar els inversors privats compensant-los l'IBI i les llicències. Enguany el PP opta per cobrir l'aparcament del carrer Joan Baptista, l'esquerra local i insular ja ho volien estendre a altres aparcaments, arribarà. L'objectiu del Consell és produir el màxim de la nova energia a prop dels llocs on la consumirem. Bé. Molt bé.

Antoni Gómez (metge)



Zorro



Fa 20 anys que havia anat a Guatemala, en un viatge del Fons de Cooperació. M'havia semblat un país preciós i sorprenent i m'havia quedat amb ganes de tornar-hi, d'estar-hi més dies.

Guatemala ha patit tot tipus de desastres, des dels naturals a Centreamèrica als humans.

Els naturals han estat: terratrèmols, erupcions volcàniques o pluges torrencials que provoquen esllavissades que sepulren carreteres i poblats; tot açò fa que el paisatge selvàtic sigui completament verd i canviant. Les desgràcies humanes han vingut de la mà dels seus governants, que han robat i matat poblats sencers d'indígenes per prendre'ls les terres i enriquir-se ells, i dels Estats Units d'Amèrica i la United Fruit, que han llevat i posat governs (llegiu el darrer llibre de Vargas Llosa *Tiempos recios*) per afavorir els seus negocis.

El fet és que com que havia quedat captivat d'aquell país i de la seva gent, vam decidir (na Chus i jo) que ara que s'havien acabat les meves obligacions vers la comunitat, hi aniríem de viatge.

Onze hores i mitja de vol des de Madrid i ja vam ser a Guatemala.

Havíem programat passar 10 dies recorrent el país i visitant els llocs més importants.

Així vam anar a Antigua, una preciosa ciutat colonial que havia estat la capital del país, però que en ser enderrocada diverses vegades per terratrèmols, va fer pensar a construir una nova capital a un lloc més segur. Així es va construir el 1776 la capital actual, Nueva Guatemala, a un lloc sense perill de terratrèmols.

Antigua és molt polida i conserva molts palaus, convents, esglésies i edificis de l'època colonial, que són tots de planta baixa per aguantar els moviments que encara es produeixen, però així i tot queden molts d'edificis en ruïnes com a testimoni del seu passat i de la seva història.

D'aquí vam anar cap al meravellós llac Atitlan, envoltat de volcans, i vam recórrer els poblets de les voreres i de l'altiplà. Chichicastenango i Quetzaltenango són els més coneguts, amb els seus mercats plens de flors, verdures i

màscares rituals, i les seves esglésies, on la religió cristiana ha hagut de compartir lloc amb el culte maia. I és curiós com dins del mateix espai, a les voreres hi ha les imatges dels sants, i en el centre hi ha els altars a on els xamans maies fan pregàries.

I d'aquesta zona vam anar cap al nord, a l'illa de Flores, enmig del llac Petén, des d'on vam visitar els jaciments arqueològics de Yahxà i Tikal, uns dels millors jaciments de l'antiga cultura maia, encara que prou desconeguts, cosa que els fa més interessants.

Van ser uns dies meravellosos, en què vam conèixer gent encantadora, amable i sempre amb un somriure a la cara. I com no, també uns dies de records del viatge anterior, que va ser diferent en molts sentits, especialment perquè llavors anàvem a visitar els projectes que havia finançat el Fons i arribar-hi no sempre era fàcil.

I precisament és una anècdota sobre una d'aquestes visites la que us vull contar.

Havíem d'anar a visitar una comunitat que vivia a la Sierra, un lloc a on no hi podíem arribar en cotxe. Un terratrèmol havia enderrocant moltes cases i el Fons havia finançat la reconstrucció.

Així que vam deixar el cotxe i vam caminar prop d'una hora per camins de fang fins arribar al poblat. Allà, els indígenes, que eren quitxés, ens van mostrar com havien reconstruït aquelles casetes, que no tindrien més de 20 metres quadrats, i en un espai sense divisions, hi havia cuina, menjador i dormitori (en hamaques), on vivia una família de 5 o 6 persones entre avis, pares i fills. Després d'estar unes hores recorrent el poblat i els voltants, i parlant amb la gent en un castellà rudimentari, vam decidir que era hora de tornar. Una pluja persistent havia començat a caure i els camins que a la anada estaven relativament secs, ara estaven tot embarrats i es feien feixucs pel fang que s'aferrava a les nostres sabates. Quan ja feia quasi mitja hora que caminàvem, van aparèixer un grup de quatre persones a cavall que, davant els nostres bufos, ens van oferir els seus cavalls per pujar les costes que encara ens quedaven fins arribar als cotxes. Tots ens vam mirar sorpresos i la majoria van dir que gràcies, però que ningú llevat de jo sabia muntar a cavall. Jo i el meu company Biel (que no en sabia, però que és molt espavilat) vam acceptar l'ofertament, i prest vam ser damunt els cavalls, i així vam pujar aquells costers embarrats. Els cavalls no ens van fer cap mala passada, ni van voler fer un estrany, no feia falta ser molt entès per fer-se amb aquells animals, només havíem de deixar-los anar. En arribar a dalt, prop d'on ens esperaven els cotxes, vam donar les gràcies als nostres «salvadors», en José i en Gerson, i en demanar quin era el nom del meu cavall, en José em va dir que es deia Zorro, perquè només hi veia d'un ull. Com podeu veure a la foto, no feim mala pinta i jo estic ben satisfet.

Ja ho veis, Guatemala és un país preciós i els seus habitants encantadors. I jo guard un record entranyable de la seva gent, i com no, d'en Zorro.

Redacció

El centre de FP integrat a la Trotxa sense suport



L'ofertament del solar de la Trotxa per construir el centre integrat de FP no desperta gaire esperances. El govern municipal d'Alaior va oferir l'antic solar del BIT, davant la Bassa de Sant Pere, quan els directors dels instituts i una part de la comunitat educativa va qüestionar la proposta de fer aquest nou centre a l'antiga caserna Compte de Cifuentes a l'Esplanada des Castell. Aquest centre podria reunir l'oferta actual que es reparteix als instituts de llevant fins a Alaior. Una altra proposta del professorat de FP és fer servir l'institut Pasqual Calbó de Maó, ja que és el que compta amb més famílies professionals i és el continuador de l'antiga Maestria Industrial.

Es Castell ho reclama com a estímul i equipament dinamitzador del món educatiu en aquell municipi. Una part del món educatiu, els directors de llevant i professorat de FP, qüestionen els desplaçaments innecessaris d'alumnes, la manca d'aparcaments propers i la pèrdua de l'experiència actual del Calbó.

En aquest context va ser quan el PP d'Alaior va proposar el solar de la Trotxa que havia de ser per al BIT abans que s'adquirís l'edifici de Maderesa. És un solar de 3.791 m² al qual se n'hauria d'adjuntar un altre de l'Ajuntament, de 866 m². El primer s'havia cedit per la Junta de la Trotxa a la Conselleria d'Indústria per 90 anys per al BIT. Els arguments oferts són que està del tot urbanitzat, a prop de l'aturada del bus, de la zona escolar, del centre BIT i d'empreses del municipi amb qui es podria relacionar la formació, a més de ser més al centre de l'illa i facilitar els desplaçaments.

La Conselleria d'Educació no veu la proposta com a gaire convenient ja que es tracta de menys de 5.000 m², i no hi ha cap institut a Menorca amb tan poca superfície i sense poder-se ampliar. La Conselleria construeix en solars en propietat, no cedit. I prioritza les necessitats educatives des Castell, perquè considera que les d'Alaior estan ben cobertes.

L'Ajuntament no ha explicat una altra cosa fonamental que és que el PGOU d'Alaior en aquest moment ho fa impossible, s'hauria de modificar o esperar el nou PGOU, que no se

sap prou bé quants anys estarà a ser aprovat definitivament.

L'article 180 sobre les parcel·les industrials prohibeix tots els usos que no siguin industrials i complementaris i n'impedeix l'ús educatiu:

"Article 180.3 Usos permesos. S'admetrà l'ús residencial de categoria 1a i 2a, en naus industrials o en edificis d'ús exclusiu. Es prohibeix l'ús residencial, excepte un habitatge per parcel·la. Es prohibeixen tots els altres usos excepte el d'oficines, que resultarà tolerat. Es podrà dedicar a aquesta finalitat un 10% del sostre edificat".

L'article 195 es refereix específicament a la parcel·la de la Junta de la Trotxa, anomenat Centre Representatiu i en programa l'ús: "equipament urbanístic afecte a la zona industrial, corresponent a centre administratiu comunitari, dotat de dependències adequades per a l'administració de la zona, sales de reunió, exposició, projeccions, etc.; serveis de menjadors comunitaris, bars, cafeteries, espectacles i oci; centre de venda directa al públic de productes d'artesania i manufacturats al polígon; centre sanitari-assistencial, dispensari, guarderia, etc.; central de telèfons, telègrafs, correus, etc.; sucursals bancàries i entitats d'estalvis".

És quasi impossible que amb aquestes condicions es pugui considerar rigorosa la proposta del govern local. Se li ha criticat que tractava més que res de compensar davant l'opinió pública que hagi dedicat el solar educatiu reservat (el del costat del CEIP Mestre Duran) a futur centre de salut.

Maria Solà

Els aparcaments podrien donar llum a 1.500 llars

La primera pèrgola fotovoltaica d'Alaior s'instal·larà a l'aparcament a prop de La Salle gràcies a les ajudes de l'IDAE



Alaior comptarà, si totes les previsions es compleixen, amb un aparcament públic, el que es troba al costat de l'escola La Salle i el poliesportiu municipal, cobert parcialment amb una pèrgola fotovoltaica d'una potència pic de 97.920 watts, que suposarà una inversió de prop de 340.000 euros i que es traduirà en un estalvi econòmic anual de 16.350 euros.

L'Institut per a la Diversificació i Estalvi de l'Energia (IDAE), un ens depenent del Ministeri de Foment, subvenciona a través de fons europeus aquesta instal·lació i altres 9 als municipis de menys de 20.000 habitants de Menorca (tots excepte Ciutadella i Maó), mentre que el Consell Insular de Menorca aportarà el 25% i els ajuntaments el 25% restant.

Tenint en compte aquestes xifres, en el cas d'Alaior, l'aportació de l'Ajuntament seria d'entorn de 85.700 euros, la institució insular sufragaria altres 85.700 i l'IDAE invertiria 171.400 euros.

Mentre Alaior, es Mercadal, Ferreries i es Castell han presentat un sol projecte a aquesta convocatòria d'ajudes de l'IDAE, Sant Lluís ha ofert tres espais d'aparcament que consideren que es podrien cobrir mitjançant les pèrgoles solars productores d'energia i es Migjorn ha proposat dos projectes.

En aquesta línia, Junts per Lô ha criticat l'equip de

govern encapçalat per José Luis Benejam per no aprofitar l'avinentsa per incloure altres aparcaments municipals que puguin optar a les ajudes.

La formació considera que Alaior té aparcaments ideals per a aquesta iniciativa com el de la rotonda de Son Bou, el del carrer del Progrés al Polígon (a prop del Centre Bit), el del carrer del Comerç i el del carrer de Ciutadella.

"És una llàstima que l'Ajuntament deixi perdre aquesta subvenció del 75% per part d'altres administracions", assenyala la portaveu de Junts per Lô, Maria Camps.

En aquest punt, insta a l'equip de govern del PP a fer una opció "més decidida" en matèria d'energies renovables. "Alaior va signar a finals del mes de setembre, coincidint amb la Vaga Mundial del Clima i juntament amb els altres municipis de l'illa, una declaració d'emergència climàtica i pensam que des de l'Ajuntament s'hauria d'actuar seguint les directrius d'aquest acord", ha afegit.

De fet, Junts per Lô va presentar una moció durant la sessió plenària municipal del passat mes d'octubre a través de la qual demanaven que l'Ajuntament oferís el 75% dels espais d'aparcament susceptibles de presentar-se a la convocatòria.

La proposta va ser rebutjada, tot i que la formació apuntava que el 25% de la inversió municipal suposaria



Exemple d'aparcament cobert amb plaques solars

una amortització del total de la instal·lació en la “gens menyspreable” xifra de 3 a 5 anys, a partir dels quals tota la producció es convertiria en un estalvi de despesa directa per a l'Ajuntament.

Per la seva part, el regidor d'Hisenda, Urbanisme, Obres Públiques i Educació, Cristóbal Marquès, apunta que l'opció de l'aparcament del poliesportiu era “la més viable” i considera que, en tractar-se d'una “experiència pilot”, és suficient presentar un sol projecte a la convocatòria de l'IDAE.

Marquès explica que les pèrgoles fotovoltaiques que s'instal·laran gràcies a aquestes ajudes inclouen un sistema d'emmagatzematge d'energia que les fa especialment cares. En aquest sentit, assegura que aquesta tecnologia “evolucionarà i s'abaratirà en els pròxims anys” i que, per tant, ara no és el moment adient per dur a terme més instal·lacions d'aquest tipus. A més, afegeix que “no podem hipotecar més el pressupost municipal sense tenir clar si finalment ens donaran la subvenció”.

No obstant açò, el tècnic del Consorci de Residus i Energia de Menorca, Rafa Muñoz, desmunta l'explicació del regidor assegurant que instal·lar aquest tipus de bateries a les pèrgoles fotovoltaiques que optin a l'ajuda no és una condició *sine qua non*.

Reconeix que aquest tipus d'instal·lacions són més costoses, perquè implica dotar-les d'una estructura de suport per sota de la qual han de circular persones i aparcar vehicles, però defensa aquesta opció que evita ocupar terrenys rústics per col·locar plaques fotovoltaiques.

Muñoz va elaborar un estudi per al Consorci de Residus i Energia que determina que Alaior disposa de 45.000 metres quadrats de superfície d'aparcaments aptes per instal·lar pèrgoles. La inversió necessària per dur a terme totes aquestes obres és de prop de 6 milions d'euros.

En aquest sentit, apunta que el potencial fotovoltai-

d'Alaior és de 3,78 megawatts pic, que generarien aproximadament 5.293.470 kilowatts hora a l'any, el consum de 1.500 famílies.

“Alaior té potencial a dins del nucli urbà, a espais d'estacionament com el del carrer Comerç o al carrer Ciutadella, però també disposa d'aparcaments al Polígon La Trotxa i a les urbanitzacions de Cala en Porter, Son Bou, Sant Jaume i Torre Solí”, indica el tècnic, qui afegeix que la Llei de Canvi Climàtic obligarà prest a tots els ajuntaments a col·locar pèrgoles fotovoltaiques als aparcaments de més de 1.000 metres quadrats de superfície.

La darrera passa en relació amb les pèrgoles fotovoltaiques sobre els aparcaments públics la va donar el Consell de Menorca durant el Consell Executiu celebrat el passat 9 de desembre en què es va aprovar el model del conveni de col·laboració entre l'administració insular i els ajuntaments per a la representació a la convocatòria de subvencions de l'IDAE.

El document especifica que el Consell assumeix el paper de promotor de les actuacions, de manera que serà l'encarregat de planificar, redactar i executar els projectes d'obra o instal·lació, així com sol·licitar i tramitar totes les llicències i autoritzacions necessàries.

Per la seva part, el conveni compromet als ajuntaments a mantenir les pèrgoles en funcionament, com a mínim, fins que es compleixi el període de retorn de la inversió, que en el cas d'Alaior és de 5,24 anys.

CA NA MARU

PANADERIA · BOLLERIA · CAFETERIA




ALAIOR : Plaça des Ramal, 25 - Santa Rita, 2 - Ferreries 11 - Avda. Monte Toro, 36

web: www.canamaru.com e-mail: info@canamaru.com

A.B.

Fotos: Manolo Barro

30 anys de Cànticus i homenatge a Nofre Pons Quintana



Diumenge 22 de desembre la coral Cànticus va dur a terme un concert a la Sala de Cultura des Convent que a la vegada va servir per celebrar el seu 30è aniversari i homenajar a Nofre Pons Quintana nomenant-lo president honorífic.

La Sala estava plena amb públic dret. Inicià l'acte la presidenta de la nova Junta de la coral, na Juana Mari Pons Gomila. Va recordar que eren als voltants de Nadal de 1989 quan el projecte va prendre vida, inicialment portaria el nom de Cor Mitx del CC. La conjuntura de la celebració del 50è aniversari del CC ho afavoria. A partir del 2011 Cànticus compta amb estatuts d'entitat pròpia. La Coral ha estat un espai central en la vida de moltes persones al llarg d'aquests 30 anys, només cantaires n'hi ha hagut més d'un centenar. Pons Gomila va recordar els diferents directors: José Luís Ferrer i Micaela Galmés (acompanyant de piano), Llorenç Piris (el mestre Piris), Cristóbal Torrent, Merxe Orfila i Pere Pelegrí, i des del 2003 Luba Kletsova i Orest Lemeck (a l'acompanyament de piano).

En el repertori destaca la presència de la polifonia i el món de la sarsuela, però com-

prèn des de la música popular als musicals actuals, passant pel romanticisme i la música religiosa.

La formació musical ha duit a terme concerts a catedrals i auditoris de Menorca, Mallorca, Catalunya, Madrid, València, Alacant, Màlaga i Astúries.

La presidenta va tenir paraules de gratitud per a les institucions que li han donat suport, als seguidors que els han transmès el seu escalf i principalment als cantaires que



s'hi han aplegat al llarg dels 30 anys.

Va concloure que era el moment de posar en valor tot allò que els havia precedit, de passar balanç d'aquests anys i de redirigir l'entitat cap al futur.

Acte seguit la coral interpretà el concert de cançons nadalenques: "Pastoret d'on vens", "Donzelleta", "Joia en el món", "Adeste Fideles", "Transeamus", "We wish you a merry Christmas", etc.

A continuació, la presidenta va prendre la paraula per dirigir unes paraules a Nofre Pons Quintana en agraïment a la seva tasca com a president del cor i com a persona implicada en la cultura. Dos socis fundadors i la directora li van lliurar un present com a record. Després va intervenir Margarita Mercadal, presidenta del Centre Cultural, per agrair la feina de Nofre i de la coral. Finalment va ser el torn del batle, José L. Benejam, qui elogià la dedicació de l'homenejat i dels cantaires.

Nofre Pons va contestar els elogis agraïnt el temps compartit amb els companys, va voler recordar els qui ja no hi són, va reconèixer la labor de tots els mestres. Per acabar, desitjà que cal seguir endavant, conreant la cultura musical d'Alaior i la satisfacció pròpia de tots aquells que canten.



Després es va reconèixer la dedicació dels membres de la Junta anterior. I van ser cridats a pujar a l'escenari tots els excantaires que hi havia a la sala per unir-se en la interpretació de la nadala "Fum-fum-fum".

Finalment es va llegir l'acord pres en l'assemblea de 19/12/19 de nomenar president honorífic a Onofre Pons Quintana.

Juana Mari Pons Gomila

Paraules de la presidenta a Onofre Pons Quintana

"Avui volem brindar un senzill i merescut homenatge a Onofre Pons Quintana per aquestes tres dècades de feina dedicades primer a sa Coral Mixta des Centre Cultural i a partir del 2011 a sa Coral Cànticus Centre Cultural Alaior.

En aquest esplèndid marc des Convent de Sant Diego, en unes dates entranyables i amb una companyia immillorable encetam aquest acte d'homenatge.

Ses persones mos feim a noltros mateixos segons siguin ses nostres obres al llarg de sa nostra vida. Parafrasejant sa dita bíblica podem dir que "per ses seves obres el coneixerem". I a n'en Nofre, efectivament, el coneixem per ser un homo entregat a sa família, a n'es seus amics, a qui el necessita. Trobam en ell s'imatge d'una persona serena i alegre, activa a consciència, intel·ligent i afectuosa. Es defectes que pugui tenir els deixarem a n'es compte privat.

Avui no és es dia de relatar sa seva extensa biografia, però sí podem destacar algunes pinzellades amb ses que dibuixar es traços principals de sa seva vida: director de s'antic Banc Central, regidor i caixer batle, implicat a n'es Festivals de sa Cançó Menorquina dels anys 60, soci fundador de Joventuts Musicals, soci d'Amics de s'Òpera, amant de sa sarsuela, aficionat a l'espectacle musical, un gran amfitrió i enllaç amb corals externes...

És a partir d'aquests traços que podem entendre sa dedicació entusiasta i desinteressada durant tres dècades a n'es Cor, a n'es nostro Cor.

Sa música és una de ses més apassionants disciplines artístiques a ses quals es pot dedicar un ser humà. I a vostè, Onofre, sa música l'ha acompanyat tota sa vida.

Gràcies per tanta il·lusió, per sa paciència, per s'entusiasme, per permetre-nos créixer com a cor a n'es seu costat, gràcies per tants d'anys dedicats. A n'en Nofre l'ha acompanyat sempre es seu bon fer, que dit a manera del Quixot en el discurs "de las armas y las letras", diríem que s'intel·lecte i sa voluntat l'han guiat.

Aquests dies entre tots hem intentat preparar aquest acte perquè fos un moment veritablement sentit i únic. Estàvem mirant i escollint fotografies, escrivint alguns desitjos, algunes anècdotes passades que significassin una veritable línia des temps transcorregut. Vostè mateix mos ha recordat fets, moments viscuts amb diversos companys i directors i ens ha mostrat una vegada més sa cara amable que no jutja i que sap escoltar.

Aquest homenatge no significa que en Nofre no hagi de seguir cantant. Així m'ho va recordar ell la setmana passada. A més me va confessar que es sentia abrumat.

Noltros seguirem comptant amb sa seva afinada i segura veu de baríton-baix, faltaria més.

Vull acabar llegint uns versos des poema "No te rindas" de Mario Benedetti:

No te rindas que la vida es eso,
continuar el viaje,
perseguir tus sueños,
destrabar el tiempo,
correr los escombros y destapar el cielo.

Per molts d'anys de cant!



Miquel À. Marquès

La festa de les revistes locals



Reconeixement a les dues escoles de St. Lluís per col·laborar en les revistes locals

El passat 29 de novembre es va celebrar la XIX Diada de la Premsa Local de Menorca a la Sala Albert Camus de Sant Lluís.

L'acte es va iniciar amb una audició musical realitzada per diversos alumnes de l'Escola Municipal de Música de Sant Lluís, dirigida per Tomé Olives.

A continuació, el president de l'Associació de la Premsa Local de Menorca, Silve Pons, va explicar què és la premsa local i quin paper juga en el món actual de la informació dominat per les noves tecnologies.

Va destacar la tasca voluntària i constant de les quatre revistes locals menorquines: El Iris (Ciutadella), S'Auba (Sant Lluís), S'ULL de Sol (Alaior) i Xerra i Xala (es Mercadal), i va recordar que les revistes lluisera i alaiorenca el 2020 celebraran els seus primers 30 anys.

L'acte principal va correspondre a la xerrada de Gracià Sánchez, director de la revista Punt Informatiu Pollença, responsable d'El Gall editor i president del Gremi d'Editors de Balears.

En primer lloc, Sánchez va dibuixar la realitat de la premsa forana mallorquina, amb alguna capçalera amb més de cent anys d'història. Avui s'editen seixanta publicacions a parts iguals per entitats culturals, l'Obra Cultural Balear i empreses privades.

Gracià Sánchez va destacar la importància de les revistes locals com a conservadores de les paraules i la memòria dels pobles, i la tasca que fan quant a la divulgació de la informació local, l'incentiu a

la investigació de temes locals, la normalització lingüística del català i la difusió cultural.

Sánchez va reflexionar sobre la crisi econòmica patida des del 2010, la manca de contractació de publicitats i la incidència de les noves tecnologies en el món de la premsa local. Troba positiu que, amb l'aparició de les xarxes socials, algunes revistes tenguin presència en el món digital, tot i el problema derivat de la publicitat ja que és més difícil contractar-ne en el món digital que en el món de paper.

La segona part de la seva intervenció la va dedicar a la producció editorial d'El Gall editor. El que en principi era una activitat complementària a l'edició de la revista pollencina, amb el temps s'ha convertit en una activitat important impulsada des de fa més de vint anys amb la publicació de més de 400 títols.

El seu projecte editorial destaca per impulsar els llibres locals i la millora de la seva qualitat. Darrerament ha obert una línia de traduccions d'autors clàssics. Els seus llibres tenen

difusió per tot el mercat d'àmbit català.

El gran problema actual és el fet del tancament de llibreries, la tirada mínima d'exemplars dels nous títols i la dificultat de la distribució dels llibres per arribar als lectors. Proposa realitzar més activitats a les biblioteques per anar a cercar els lectors i millorar el sistema de venda i promoció dels llibres.

L'acte va concloure amb el reconeixement de la revista S'Auba als centres educatius de Sant Lluís i Sa Garriga per la seva col·laboració, el primer des de fa 27 anys i el segon des del 2012, en la secció «Pàgina de l'escola», en la qual els alumnes dels dos centres informen de les seves activitats escolars. Les dues directores dels centres, Marta Orfila i Paqui Pons Olmedo, van recollir el detall i van expressar el seu compromís amb la revista lluisera.



Representants de S'Auba, El Iris, Gracià Sánchez i S'ULL de Sol.

Redacció

El Programa de Voluntariat de San Crispín es posa en marxa amb una quinzena de persones

Un supermercat diferent



Seguint l'exemple de Le Louve, el supermercat cooperatiu i participatiu que es va obrir a París l'any 2016 i que s'inspira en el model americà de l'establiment Park Slope Food Coop, que funciona des dels anys 70 amb 17.000 socis que són a la vegada consumidors, copropietaris i que s'encarreguen de les tasques del propi supermercat, l'any passat la Cooperativa San Crispín va decidir posar en marxa un Programa de Voluntariat. La història està plena de bones pràctiques amb voluntaris com va passar amb les Olimpíades de Barcelona 92 o quan la Unió Europea, va decidir que 2011 seria l'Any Europeu del Voluntariat. I és que la figura del voluntari, entès com aquelles persones que dediquen una part del seu temps lliure a realitzar una acció al servei dels altres o de la comunitat en general sense esperar-ne res a canvi, fa molt temps que és present a la nostra societat. Amb San Crispín la idea de posar en marxa un Programa de Voluntaris feia temps que estava a l'agenda de treball del Consell Rector que presideix Joan Camps, després que en una de les darreres assemblees generals, un soci llancés la proposta en veu alta. "El fet de poder comptar amb l'ajuda de persones que de manera desinteressada, ens regalen el seu temps, es converteix en un autèntic tresor per a San Crispín" explica Joan Camps. "De fet, l'essència de San Crispín ha estat sempre la del voluntariat, amb l'exemple de tots aquells que ens han precedit com a membres del seu Consell Rector i que sense esperar res a canvi, només per la satisfacció d'ajudar, ens hem volgut implicar" afegeix Camps. La creació del Programa de Voluntariat va començar a agafar forma al mes de febrer del 2019 quan es van fer les primeres crides mitjançant una campanya de comunicació llançada a les xarxes socials i també a través de la xarxa de botigues tant d'Alaior com des Migjorn Gran. Sense pressa però sense pausa, es va produir un degoteig de persones, i sobretot de socis,

que de mica en mica volgueren afegir el seu nom a una llista inicial que passava a formar part del Programa de Voluntariat. Després de l'estiu es va fer una primera reunió i des de llavors, s'han creat una sèrie de comissions que vol seguir creixent i que han començat a reunir-se i en molts casos, a actuar, per fer realitat els reptes plantejats.

Comissions creades

Reducció de plàstics

Una de les màximes preocupacions dels consumidors d'avui dia és una voluntat ferma de reduir els envasos plàstics que es generen en entorns com comerços i supermercats i és per això que la primera comissió de voluntaris que es va crear ha volgut focalitzar els seus esforços a pensar com es poden reduir o fins i tot eliminar de la Cooperativa. L'equip de voluntaris està encapçalat per la pedagoga Judith Morillas i la nutricionista Noemí García que han creat un equip de persones que estudien com poder fer front a aquesta mesura.

Seguiment d'Activitats Aula de Cuina

Amb l'objectiu de potenciar les activitats que es porten a terme a l'Aula de Cuina de San Crispín, però també d'ajudar amb tasques com la col·locació de cadires, s'ha creat un equip de persones que de manera coordinada ajuden a fer un programa que doni resposta a totes les necessitats formatives o de difusió de temes relacionats amb salut, alimentació o consum.

Arxiu

La història de San Crispín és també la història del seu municipi i per això s'acumulen un munt de documents, fotografies i altres fons documentals que calia revisar i posar en ordre per garantir que en el futur puguin ser consultats. A tal efecte s'ha posat en marxa un grup de voluntaris que vetllarà per donar forma a tot aquest arxiu.

Socis

Amb una base de dades de més de 3.500 socis, una tasca que es feia imprescindible era la de revisar les fitxes d'inscripció per tal d'actualitzar dades i mirar de mantenir la informació actualitzada. En aquest sentit, un grup de voluntaris durà a terme una tasca de trucades que han de servir perquè la cooperativa de consumidors més gran de Balears tingui la seva informació al dia.

Celíacs

En col·laboració amb l'Associació de Celíacs, un grup de voluntaris vetllarà perquè les necessitats d'aquest col·lectiu estiguin ateses des del punt de vista social amb la proposta de nous productes que es puguin incorporar com també per fer tasques de divulgació o de conscienciació.



Redacció

430 dels 493 votants prefereixen el centre de salut a la Salle Antiga



La consulta de l'Agrupació d'electors Junts per Lô celebrada dia 30 de novembre va donar com a resultat que 430 persones elegiren la Salle Antiga com a millor emplaçament del centre de salut nou, 46 el solar del costat de l'escola Mestre Duran, 11 vots van ser en blanc i 6 nuls. Participaren un total de 493 persones. Els resultats van ser lliurats a l'Ajuntament per part del grup municipal.

La consulta es va desenvolupar amb normalitat al llarg del dissabte als tres punts de votació: un local de davant l'Ajuntament, el Club de Jubilats i la Salle Antiga. La participació de prop de 500 persones va ser molt superior a les darreres organitzades per l'Ajuntament (uns 251 participants en la de la reforma del carrer des Ramal al llarg d'un mes) i semblant al màxim (681 registrat en la consulta de passar amb cotxes pels carrers des Vergeret i de la Sala, també d'un mes).

Els dies previs, el PP va atacar la iniciativa de Junts des de tots els àmbits, els institucionals i els privats de persones del partit, que van abocar moltes acusacions contra la iniciativa de Junts. Les xarxes socials i els mitjans van recollir la postura del PP del tot contrària a la consulta i la crida a no participar-hi amb advertiments d'il·legalitat, irresponsabilitat i possibles delictes. El PP no va cedir el local públic demanat per Junts per fer la consulta. I va acusar l'esquerra d'emprar menors com a valedors de la consulta i d'utilitzar els censos electorals en contra de la protecció de dades.

Junts va explicar que la consulta tenia la mateixa validesa que les anteriors fetes per l'Ajuntament. Que el PP havia votat en contra que la consulta l'organitzàs l'Ajunta-

ment, com en ocasions anteriors. Va dir que el control per estudiants de l'IES i un sistema de control informàtic per mitjà només del número de DNI no necessitava de cap cens.

Fins i tot va tornar a aparèixer el mal costum dels anònims insultants contra Junts. La notícia de la consulta va tenir molt de ressò mediàtic tant en la televisió balear com en el diari Menorca. El PP va manifestar que no valorava el més mínim el resultat ja que tot seria en detriment de la urgència del centre de salut nou, que optar per La Salle suposaria 10 anys més de retard. Junts ho va desmentir.

Dos dies després, el PP va filtrar a la premsa que Junts per Lô i especialment el regidor Lluís López havien fet servir l'accés informàtic a la documentació municipal abans d'agost de manera il·legal. Va advertir de greus responsabilitats. Després va passar a demanar la dimissió de Lluís López. Junts va explicar que era un fall informàtic que els va permetre consultar els documents que els corresponen com a regidors però amb uns dies d'antelació a la via establerta per l'Ajuntament, però res que suposés cap irresponsabilitat. I que el PP estava filtrant aquest tema ara per tancar el resultat de la consulta del centre de salut, en un intent més de dirigir l'opinió pública al seu favor.

Posteriorment les acusacions del PP tant per la consulta com per a l'accés informàtic no han acabat amb cap tipus de conseqüència real. Un cop més la renou mediàtica, les pors i les amenaces han estat més importants per evitar danys electorals que el clima d'enteniment i diàleg entre les forces polítiques.

AGENCIA INMOBILIARIA MENORQUINA

VENTA EN ALAIOR

Piso con ascensor, de 3 habitaciones, balcón, 2 baños, cocina y comedor-estar. **159.000€**

Casa con jardín de 4 habitaciones, 2 baños, cocina y comedor. **175.000€**

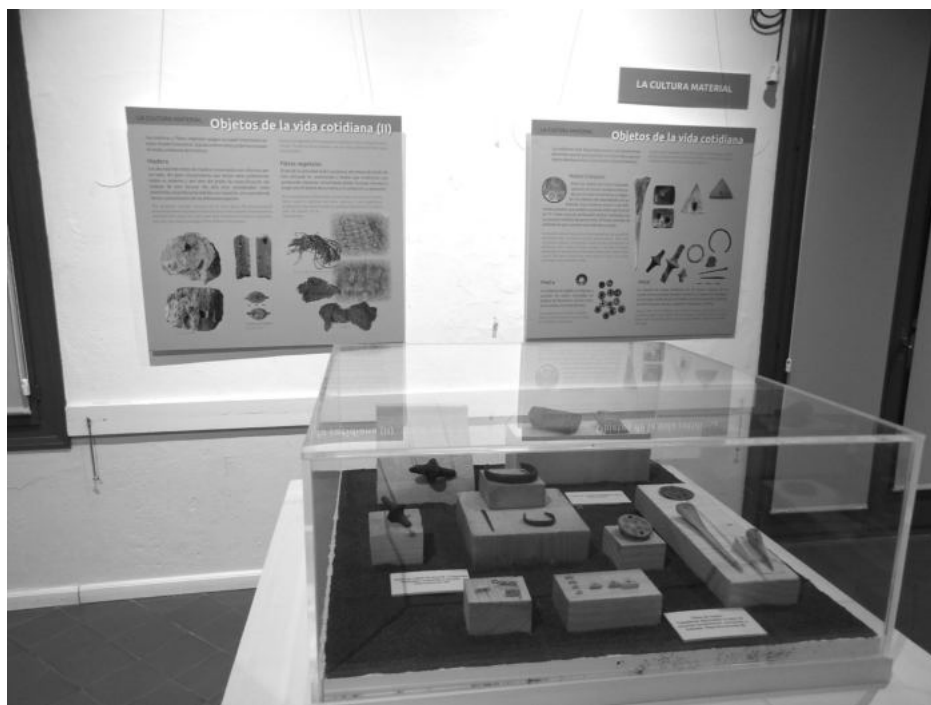
Casa en planta baja con huerto. **155.000€**

C/ J. Huguet, 64 · ALAIOR · Tel. 971 37 14 99 · 606 204 661
 aim@aimenorquina.com · www.aimenorquina.com

Centre d'Estudis Locals d'Alaior

La cova de Biniedrís s'exposarà a Alaior

També es podrà visitar una exposició fotogràfica sobre flors de Miguel Cao



Entre el 10 de gener i el 2 de febrer es podrà visitar a la Sala de Cultura Sant Diego l'exposició dedicada a la Cova de Biniedrís, organitzada per la Fundació Rubió i el Centre d'Estudis Locals d'Alaior, amb la col·laboració de l'Ajuntament d'Alaior i el Museu de Menorca. L'activitat s'emmarca en el context de les XV Jornades de Patrimoni de Menorca organitzades pel CEL.

Ahora, l'espai expositiu serà complementat amb una exposició fotogràfica de flors, amb imatges de Miguel Cao i realitzada per l'Arxiu d'Imatge i So de Menorca.

Qui vulgui visitar-la, l'exposició estarà oberta de dimecres a diumenge, de 19.00 a 20.30 h.

El visitant podrà gaudir de la reproducció de la Cova de Biniedrís en la qual es veu dues persones com preparen un enterrament.

En la resta de capelles hi trobaran diversos panells que expliquen la informació obtinguda en les campanyes d'excavació realitzades fins al moment. Es comença amb la situació de la cova al barranc de Biniedrís, que es troba molt pròxima a Calescoves. Es tracta d'un lloc sagrat on es duia a terme el ritual de l'enterrament, amb una dimensió de 20 m² i va ser usat entre els anys 1250 i 542 abans de Crist.

S'explica l'ús dels objectes i peces de la vida quotidiana que s'hi van trobar, com ara penjolls d'os, contes de pedra, restes de peces de fusta i fragments de peces de teixits de lli utilitzats per fer vestits.

L'estudi dels ossos trobats ens descobreix un ritual minuciós. S'hi van enterrar fillets, homes i dones de totes les edats. Els ossos ens informen d'un col·lectiu que estava bastant sa.

Les seves patologies eren lesions degeneratives a la columna vertebral, les cames i els peus, alteracions metabòliques, malalties infeccioses i lesions traumàtiques.

L'altre aspecte interessant és el fet que les peces trobades són botons fets d'os i peces de diferents tipus fetes d'argila.

L'aspecte més impactant és la pràctica ritual amb la preparació de la cova, el transport del difunt amb civeres i, quan l'hi entraven, ho dipositaven de forma ordenada, amb objectes personals i peces ceràmiques rompudes a posta deixades al seu costat.

Un detall de la cerimònia és el ritual de tallar cabell del difunt. Després

era tintat de color vermell i posat a dins un estoig tapat amb un tap d'os o fusta decorat.

Una altra pràctica habitual a la cova era que, abans d'ingressar un nou difunt, primer s'ordenaven i arraconaven els cranis i ossos dels morts dipositats anteriorment.

L'exposició es completa amb tot un seguit de reproduccions de peces de fusta, os, ceràmiques i teixits, cosa que ens dona una idea de com era la vida d'aquelles persones que fa més 3.300 anys van viure pel barranc de Biniedrís.



**17 DE
gener**

**DIADA
DEL POBLE
DE
Me
nor
ca 2020**



CONSELL INSULAR
DE MENORCA



**MENORCA
TALAIÒTICA**
Candidata Patrimoni Mundial

Miquel À. Marquès

Un mercat de Nadal nou

El XV Mercat de Nadal celebratenguany, impulsat per l'Associació de Comerços i l'Ajuntament, va voler ser un esdeveniment original, inspirat en els mercats nadalencs del centre d'Europa, amb el vi calent com a estrella i altres propostes gastronòmiques diferents de les habituals a les illes.

Així mateix, a més dels bars i restaurants, hi van participar comerços d'àmbits tan diversos com joieries, botigues de moda infantil, joguetes, papereries, etc.

El mercat va estar obert al públic cada dia, del 13 al 22 de desembre, de les 17.30 a les 22 h, a la plaça des Ramal.

Per donar-li més interès, es van organitzar tot un seguit d'activitats complementàries com ara actuacions musicals, tallers nadalencs a càrrec d'alumnes de La Salle i de l'IES J. M. Guàrdia, un taller de defensa personal per a dones i homes, es Xivit, un taller de sabons a càrrec de Carolina Carreras i diverses actuacions musicals.

Valoració dels participants

Davant la nova iniciativa proposada per l'Ajuntament d'Alaior als comerciants, els hem demanat a alguns d'ells quina és la seva primera valoració, just abans d'acabar el mercat.

Molts opinen que els dos caps de setmana va anar molt bé; en canvi, entre setmana pràcticament no hi va haver assistència de públic.

Van detectar que una part del públic assistent era de fora poble. La gent d'Alaior passava per la fira però no comprava gairebé res; en canvi, sí que feien una aturada als bars.

Alguns hi han participat amb l'esperança de donar a conèixer el seu comerç, la seva oferta, tant a alaiorencs com a la gent que ve de fora poble.



L'opinió generalitzada és la d'un bon ambient que hi ha hagut entre tots els participants a la fira. Així mateix, també valoren positivament les reunions prèvies amb l'ajuntament per organitzar l'activitat. Alguns no dubten en afirmar que l'any que ve repetiran.

Per a futures convocatòries, opinen que entre setmana no convé obrir. Alguns opinen que si s'ha d'obrir hauria de ser en dos caps de setmana de divendres capvespre, dissabte i diumenge tot el dia; alguns ho farien acabar el diumenge migdia. Uns altres pensen que si s'ha d'obrir una setmana, que fos entre Nadal i Cap d'Any, quan hi ha més gent, especialment estudiants, que han tornat a l'illa.

Quant a les activitats, es valora l'esforç d'organització, però consideren que s'han de fer activitats cada dia i que creïn interès entre els usuaris.



Pere Gomila

Els Nous Deixebles, la catequesi i el cant



El dia 14 de desembre el grup de la catequesi parroquial Els Nous Deixebles va oferir una audició a Santa Eulàlia en què presentà el Cd *Petjades* que fa poc van editar. El concert va agradar molt tant als familiars dels al·lots i al·lotes que formen el grup com a tot el públic que hi assistí i que valorà molt positivament les interpretacions, el treball realitzat i l'entusiasme que han permès la confecció d'aques disc.

El responsable del grup és el catequista Biel Coll que sempre ha estat molt vinculat a la Parròquia, tant en les activitats de l'escoltisme com en la pròpia catequesi. Els membres que el componen són fillets i filletes que van néixer l'any 2007 i quan tenien set anys van decidir fer la Primera Comunió. Així l'any 2014 van començar una catequesi que dura dos anys fins que, el 2016, van combregar per primera vegada.

En Biel Coll va veure que eren al·lots que s'ho passaven molt bé amb la catequesi i es va interessar en la seva continuïtat com a grup de postcomunió. Ens ho explica ell mateix: "Jo duia un grup de 10 fillets quan preparava la primera comunió, però n'hi havia dos més. L'interès ve que a final de curs feim una revisió de com ha anat i els vaig veure amb molta il·lusió per poder continuar. Ho vaig proposar a les seves famílies i dels 35 que havien combregat, 20 han continuat i aquest és el tercer any. Ens trobam cada quinze dies i ho feim sobretot a base de sortides, tant als espais de la parròquia que ens cedeix Pere Oleo (Son Putxet, Binixems, la cova) com a altres llocs fora d'Alaior. La catequesi no és només una sortida sinó que es tracten els valors de l'evangeli i temes d'actualitat que a ells els puguin interessar, ja que avui en dia es difícil mobilitzar la gent jove."

El primer any van treure el nom Els Nous Deixebles que va sortir dels mateixos fillets i l'any passat van parlar de fer una cosa diferent a les altres activitats. En principi havien pensat a muntar una obra de teatre, però no ho acabaven de veure clar i com que al grup li agrada molt cantar va sorgir la idea de fer un disc. A partir d'aquell moment es van posar a fer feina. Van començar per la tria de les cançons, que també van decidir ells mateixos. En Biel els servia de suport, però la major part de la feina la dugueren a terme els al·lots.

L'any passat només hi hagué temps d'enregistrar el Cd. Es va fer dins la capella del Roser ja que no hi havia pressupost per fer-ho d'una altra manera. Només es va poder pagar un tècnic de so. Les cançons es van acompanyar amb guitarres. Una pel mateix Biel Coll i les altres dues per un pare i una mare que hi van col·laborar: Maria Jesús Florit i Miquel Vidal.

Quan el mes d'octubre va començar el nou curs es va editar el Cd que finalment es va presentar en forma de con-



Enregistrament del Cd a la capella del Roser



Actuació de dia 14 de desembre a Santa Eulàlia

cert. “Per mi —ens comenta en Biel— és tot un èxit poder fer venir aquesta gent jove que pràcticament no té altra cosa. Ha estat una experiència molt polida. Molta feina l’han feta ells. Jo he fet la feina d’acompanyar-los. No vam cercar més instruments perquè vam pensar que havia de ser un producte auster i que si així quedava bé no en necessitàvem més. Açò no vol dir que no puguin venir idees posteriors. Fa molts anys que tracto al·lots i veig que ells venen amb molta il·lusió i confiats en què està molt bé allò que fan. El Cd ha estat una culminació. Esperem que no sigui la darrera cosa que hem fet i que serveixi per donar continuïtat al grup.”

El Cd està constituït per 15 peces. La majoria són cançons que estan molt lligades a l’església, encara que n’hi ha tres d’altres àmbits (Bob Dylan, Sau, Lluís Llach), i es basen en l’any litúrgic (començament de curs a l’octubre, Advent, Nadal, Quaresma, Setmana Santa, Mes de Maria...). En Biel ens indica que eren cançons que a ells els agradaven, però que es va fer molta feina sobre la procedència i sentit de cada cançó, com es va poder comprovar en el resum que els diferents cantaires van llegir abans de cada interpretació durant l’audició a Santa Eulàlia, uns textos també elaborats pel grup. D’aquesta manera explicaren el sentit de les cançons, per exemple fer camí per la vida alegres i acompanyats de la gent que ens estima; el cant al valor de l’amistat, la generositat, la sinceritat i la justícia; l’esperit nadalenc; l’exemple del bisbe Pere Casaldàliga al Brasil en la defensa

dels més desfavorits; el temps de reflexió i penitència; l’alegria de la Pasqua; la bondat, humilitat i senzillesa de Maria; el grau de simbolisme de la cançó “Escolta-ho en el vent”; el millors desigs per a la vida i un camí ben llarg ple de petjades; etc.

Es va fer una edició limitada de 150 unitats del Cd i la idea és realitzar un intercanvi amb un altre grup de joves de Mallorca amb l’ajuda del que se’n pugui treure de la venda. És la funció que ha tingut ja que no hi havia cap ànim de lucre. No servirà per

pagar tot el viatge, però serà un ajut. Durant la presentació van dedicar el disc a tots els familiars dels components i en especial a Bosco Martí, Maria Jesús Florit i Miquel Vidal per fer possible el projecte.

El grup està molt content de l’experiència i del resultat, però de moment no hi ha previstes noves actuacions. De totes maneres, si surt un altre projecte o si algú els ho demana se’n podria fer qualcuna més. En principi van parlar de participar a la Festa de Primavera amb unes quantes cançons, perquè encara que en aquesta edat els fillets solen ser un poc tímids quan pugen a l’escenari ho fan molt bé i com que és un grup nombrós s’animen a fer-ho.

Els Nous Deixebles està constituït per al·lots i al·lotes que provenen dels tres col·legis d’Alaior: Dr. Comas, La Salle i Mestre Duran i és un grup que s’ha conhesionat molt bé. Són molt bons companys i el fet d’haver anat a centres educatius diferents no ha representat cap dificultat.

Un dels inconvenients que assenya Coll és la manca de catequistes, ja que actualment només són 8 persones per a tots els grups, tant els de comunió com els de postcomunió: “Per fer les sortides necessitem un pare o una mare que m’ajudin. Una persona tota sola no pot sortir amb més de 10 al·lots. El tema està en trobar-nos, fer-ho interessant i que els al·lots vinguin il·lusionats.”

A més de les trobades quinzenals el grup fa diferents col·laboracions. Per exemple, durant l’estiu ajuden a servir a la gent en la parada que els dimecres té la botiga de comerç just dalt es Fossar. O bé les visites que per Nadal fan a la gent gran que vol que hi vagin o al geriàtric; els van a veure i també canten un parell de cançons as Ramal i a sa Plaça. Ara es tracta de cercar idees per a nous projectes de cara a l’any que ve per donar continuïtat a la feina feta i que tot el grup se senti il·lusionat.



Sortida del grup a Sant Joan dels Vergers



Pàgines patrocinades per :

Centre d'Estudis Locals d'Alaior

Excursió a la pedrera d'en Robadones i Torralba d'en Salort

En el context de les XV Jornades de Patrimoni de Menorca organitzades pel CEL, el passat 22 de desembre vam visitar dos llocs interessants per al patrimoni cultural menorquí.

En primer lloc ens vam traslladar fins a la pedrera d'en Robadones on ens va rebre Tòfol Mus, membre dels Amics de la Mar-Port de Maó. Durant una hora i mitja ens va explicar quina és la tasca de defensa del patrimoni marítim que du a terme l'entitat.

Les barques es conserven a l'interior de la pedrera subterrània d'en Robadones, de 9 metres d'alçada i d'una extensió d'uns 5.085 m².

La pedrera està llogada a la família Alejandre i Amics de la Mar-Port de Maó es fa càrrec del manteniment i conservació del patrimoni marítim situat en aquell espai. Recullen diversos tipus de barques (bots, llaüts, gussis, llanxetes, tèquines, canots, barca del bou, bolitxeres, mariscadores, etc.).

L'entitat disposa de 5 amarraments al port de Maó, prop de l'escultura de la Sirenetta. També de la caseta des Batle, situada a s'Hort Nou, cedida per l'Ajuntament de la ciutat, on l'associació té el seu local social i hi conserven eines de mestre d'aixa, de mariscadors, maquetes i estris mariners.

La il·lusió dels Amics de la Mar Port-Maó era fer un museu de la mar. Avui, el seu desig gairebé és fet realitat. Es treballa en el projecte Thalassa Patrimoni Marítim de Menorca, projecte presentat pel CIM i l'Ajuntament des Castell l'agost



del 2018 a l'Impost del Turisme Sostenible del Govern de les Illes Balears i que ha rebut un ajut de 748.000 €. Mentre, l'ajuntament des Castell brinda l'antiga pedrera de sa Raval Vella, d'uns 1.100 m², per acollir el centre Thalassa.

A continuació ens vam traslladar a Torralba d'en Salort on ens va rebre Irene Riudavets. Ella, juntament amb Cristina Bravo, són les creadores de NURARQ Menorca Arqueologia i Cultura, empresa que des del 2017 gestiona el poblat talaiòtic de Torralba d'en Salort.

La visita la vam iniciar a la taula. En primer lloc ens va explicar quina havia estat la intervenció que es va fer al voltant del recinte amb l'eliminació d'un tram de paret seca construïda al primer terç del segle XX. Aquesta intervenció ha deixat a la vista dos sitjots i un tram empedrat que podria unir el recinte de taula amb el talaiot.

A continuació ens vam traslladar fins a la sala hipóstila, un edifici construït per la mà de l'home, cobert per grans lloses de pedra planes on alguna s'havia trencat. La intervenció realitzada el 2017 va consistir a restaurar-la i evitar-ne l'esfondrament.

El tercer punt visitat del jaciment és el projecte que en breu iniciaran amb la recuperació d'un hipogeu d'enterrament que, en algun moment de l'època moderna, va ser reutilitzat com a cisterna del lloc de Torralba.

En definitiva, vam gaudir de dues visites molt interessants seguides per un nombrós públic interessat per conèixer com es treballa en la defensa i difusió del patrimoni cultural a Menorca avui en dia.



Redacció

Els nascuts el 1974 ho celebren



Un nombrós grup d'alaiorencs i alaiorenques nascuts l'any 1974 es va trobar el dissabte 30 de novembre per celebrar els quaranta-cinc anys. Totes les activitats les van realitzar a Alaior. El punt de trobada va ser la zona del poliesportiu on es van fer la fotografia de grup per al record. Més tard van gaudir d'un bon sopar al restaurant Can Jaumot on, entre broma i broma, en finalitzar l'àpat es va realitzar un sorteig de diversos regals que van fer les delícies dels assistents. Per als que tenien ganes de festa, el grup es va traslladar fins al bar Sa Teulera on van gaudir d'un bon concert de música en directe i acabaren una animada vetlada.

Cantaires de la Parròquia



Cantada a sa Plaça dia 21 a càrrec d'un grup de fillets i filletes de la catequesi parroquial acompanyats per catequistes i uns quants pares i mares per celebrar la festa de Nadal.

P.G.

Desembre

Camins públics. Inventari i defensa

Dia 5, en el marc de les XV Jornades de Patrimoni de Menorca, el geògraf i especialista en l'estudi de camins Xavier Campillo i Besses va parlar, a la biblioteca pública, sobre què són i per a què serveixen els catàlegs dels camins públics, la seva aprovació en els inventaris municipals i quin és el treball d'investigació que s'ha de realitzar per obtenir una fitxa acurada de cada camí públic. La seva aprovació i difusió a través de les xarxes socials permeten a la ciutadania el trànsit segur pel seu traçat.



Concert de violí i piano a l'Espai Rotger

El dia 8, a l'Espai Cultural Rotger i dins la programació de Joventuts Musicals, es va presentar un concert a càrrec del Duo Dopico, constituït per Nora Scheidic, violí, i Cristina Allès, piano. El programa que van oferir constà d'una primera part de música romàntica amb *3 romances per a violí i piano* de Clara Schumann i la *Sonata per a violí i piano en La menor* de Robert Schumann, i una segona part amb els compositors espanyols Joaquín Turina i Manuel de Falla. Del primer s'interpretà la *Sonata per a violí i piano núm. 1* i del segon l'adaptació per a violí de la *Suite popular española*. Un concert magnífic en què podem destacar l'exquisida sonoritat, la compenetració, el vistuosisme i passió interpretativa en un repertori en què les dues joves intèrprets es mostraren plenament identificades.



Col·loqui sobre produir energia a casa

El dia 9, a la Sala d'Activitats Ciutadanes, Junts per Llo va presentar una nova trobada dins el cicle "Col·loquis per al diàleg" sobre el tema "Produir energia des de casa teua i el teu negoci. Sistema elèctric de Menorca". La taula comptà amb la presència de Jesús Cardona (arquitecte), Eduard Escolà (enginyer), Irene Estaun (directora insular de Reserva de Biosfera) i Josep Pons (enginyer). El col·loqui, molt interessant, va tractar de quines accions podem dur a terme a Menorca davant el canvi climàtic, entre les quals es troba la descarbonització de l'illa segons el projecte Menorca 2030 amb els principals objectius de la seguretat de subministrament, la participació social, la viabilitat econòmica, la sostenibilitat ambiental i la integració paisatgística. Actualment la producció d'energies renovables a l'illa és d'un 3%, quan segons aquest projecte en una dècada s'hauria d'assolir el 85% en energies renovables. Pel que fa a la producció d'energia pròpia, els paràmetres tècnics indiquen que les renovables podrien assolir el 30% del consum energètic d'una casa, mentre que en una empresa poden arribar al 100% del consum d'energia autoproduïda.

40 anys de l'Enciclopèdia de Menorca



El dia 12, a la Biblioteca Pública, es va aprofitar la celebració dels 40 anys de l'Enciclopèdia de Menorca per presentar-ne els dos darrers toms que s'han publicat: *Història de la medicina I* de Josep M. Vidal Hernández a cura de Miquel À. Casasnovas i *Cartografia històrica* de Tomàs Vidal Bendito. L'acte, emmarcat dins les activitats de les Jornades d'Història i Patrimoni, va comptar amb la presència de Miquel Àngel Limón, Pere Gomila i Miquel Àngel Casasnovas. Limón va parlar de la implicació personal amb el procés de l'enciclopèdia, les dificultats, sobretot de caràcter econòmic, que va sofrir des del principi i de la importància de l'obra, a la vegada que va mantenir que l'enciclopèdia havia de ser un projecte obert als nous coneixements i que per tant havia de continuar de manera indefinida mentre es pogués fer. Gomila va aportar la visió com a subscriptor des del moment que es va publicar el primer fascicle i va destacar-ne l'immens valor en el coneixement que aporta. Casas-

novas, com a president de la Fundació Enciclopèdia, va parlar dels 40 anys de l'obra i de les circumstàncies que en van fer possible la salvació en els moments més crítics de la mort de Vidal Hernández. Es referí també als dos nous volums i a les previsions per al futur immediat.

Documenal sobre Traginada a Sant Diego



El dia 15, a la Sala de Cultura des Convent, es va projectar, davant un nombrós públic, el documental *Traginada. L'esclat d'un poble*, produït per l'Arxiu d'Imatge i So amb motiu dels 40 anys del primer disc del grup menorquí que va revitalitzar la música tradicional de l'illa en la dècada dels 70. Un magnífic document d'una hora de durada que recull la trajectòria del grup i dels moviments socials i culturals de l'època de la transició. El documental ha estat elaborat per Magda Timoner (realitzadora), Miquel López Gual (historiador) i Jordi Orell (musicòleg).

El Duo Oslo a l'Espai Rotger

El mateix dia 15, Joventuts Musicals va presentar el Duo Oslo, integrat per Francisco López Martín, flauta, i Abel Pérez Armas, piano, que van oferir un programa plenament romàntic. Amb el títol de "Cartes d'amor de l'era romàntica" van tocar la famosa *Sonata Arpeggione* de F. Schubert adaptada per a flauta, una sonata de Mendelssohn, *Tres romances* per a flauta i piano de Robert Schumann i una sonata de Cesar Franck. Els músics van mostrar una gran qualitat interpretativa, compenetració i expressivitat. És de destacar el virtuosisme que va demostrar el flautista.



Els menorquins i la Guerra Civil nord-americana

Dia 19, l'historiador i arxiver Marc Pallicer Benjam va parlar a la Sala d'Activitats Ciutadanes sobre els menorquins i la Guerra Civil nord-americana. Primer va exposar el marc general de l'origen i desenvolupament de la guerra i com havien arribat els menorquins als Estats Units. Després, Pallicer se centrà en la colònia menorquina de Nova Orleans i quina va ser la seva participació en la guerra i en la defensa de la ciutat que n'evità la destrucció.



Poemes i nades a la capella del Roser

El dia 29, a la capella del Roser i organitzat per la Parròquia, es va oferir un interessant i agradable recital de poemes alternat amb fragments musicals i nades que va ser molt ben valorat pel públic assistent. La lectura de poemes, relacionats amb la festa de Nadal i de diversos poetes, va ser a càrrec de Ponç Pons, Marga Pons Martí, Gibet Pons, Antoni Mascaró, Mireia Mascaró, i Sole Camps. Els fragments i acompanyament musical van ser a càrrec de Pilar Pons Barro al violoncel i les cançons nadalenques van ser interpretades per Maria Camps. En la presentació de l'acte es va destacar en especial la implicació de Maria Camps, Ponç Pons i Pilar Pons.



Pàgines patrocinades per l'Ajuntament

Redacció

Calendari de l'Institut. Les dones: una nova història



Alison Balsom, Simone Biles, Pilar Benejam, Margarita Xirgu, Aurora Picornell, Wang Zhenyi i Marie Curie.

Els dibuixos han anat a càrrec d'alumnes del propi centre educatiu: Laura de Gea Juanico, Alba González Arrebola, Jade Melià Romero, Bosco Moll Pons, Paloma Aricoche Tejada, Irene Seguí Vinent, Judith Sintes Grau, Manel Ameller Pons, Lluna Gutiérrez González, Nuria Coll Timoner, Eva Melià Trobat i Ona Portella Genestar.

Des de l'Institut Josep Miquel Guàrdia s'ha duit a terme una iniciativa prou interessant: el centre ha impulsat l'elaboració d'un calendari per al 2020 dedicat a les dones que, en èpoques diferents, han destacat en la seva activitat professional.

Cada mes és dedicat a una dona que ha destacat en àmbits tan diversos com la ciència, la cultura, la literatura, la medicina, la farmàcia, l'art, el teatre, la música, l'esport, l'activisme social i l'astronomia.

Les dones escollides han estat: Katherine Johnson, Caterina Albert, Doris Lessing, Frida Kahlo, les germanes Maria i Catalina Llabrés Píris,



Pàgines patrocinades per



Polígon La trotxa
Avinguda de sa Beguda, 7
07730 ALAIOR - Menorca
ILLES BALEARS
Tel. 971 37 81 57
Fax 971 37 90 41

info@construccionesolives.com
www.construccionesolives.com



Enrique Cuadra

La solució federal

És obvi que Espanya necessita atalaiar l'horitzó federal. Ja es troba en el títol preliminar de la Constitució, però cal renovar aquest pacte modificant el títol VIII. És difícil que la dreta accepti els termes d'aquesta necessitat. No hi ha ruptura de la sobirania, ni hi ha trencament de la integritat territorial, ni s'estableixen privilegis. Tot es preserva amb una fórmula federativa. Estats Units, Alemanya, Mèxic, Suïssa o Brasil són exemples de nacions amb un model d'estat federal. Diferents, en cada cas, perquè diferents han estat els processos històrics. Quan a Albert Camus se li va preguntar per quina era la seva pàtria, va contestar: "la llengua francesa". Ni Algèria ni França. Expressava un sentiment que explica el fons dels plantejaments polítics de bascos i catalans. L'idioma propi, i la necessitat de la seva defensa davant la persecució del passat dictatorial són raons que exciten una identitat pròpia a costa de la unitat. El cas català no té res a veure amb Escòcia, que comparteix el mateix idioma a tota la Gran Bretanya: història i religió són les claus.

Extravagant resulta que s'hagi encunyat la noció d'Andalusia com a nació, després d'haver fracassat el projecte de Rojas-Marcos. El PSOE ho va implementar per laminar al socialisme català, quan va eliminar el grup parlamentari del PSC. I encara que la Declaració de Granada va esmenar parcialment aquest error polític, avui més que mai es necessita el debat ideològic sobre federalisme per preservar, precisament, la integritat territorial de l'Estat i reafirmar la seva sobirania com a suport de la unitat d'Espanya. I açò, a despit de conèixer quants són els adversaris del concepte,

amb motius diferents que oscil·len entre la dreta i els independentistes, que conjuguen un mateix credo: negar la dimensió social de l'estat del benestar i el mateix Estat. En què caben els negocis i empreses en els quals els treballadors puguin mantenir la dignitat dels seus drets.

No sóc entusiasta que l'abstenció d'ERC faciliti la investidura. Però cal convèncer, demostrant-ho, a ERC que el seu objectiu independentista és inviable, que la seva opció pel dret a l'autodeterminació és falsa i que la seva responsabilitat política és assumir l'interès general, que els seus líders recuperin la llibertat com més aviat millor. Però davant l'obcecació d'ERC caldria convidar el PP que es comporti com una dreta democràtica, per fi, invocant aquest patriotisme constitucional de què presumeixen. El 12 de desembre haurem vist què passa amb el Brexit, amb Johnson o amb Corbyn. I, per descomptat, sense oblidar què haurà succeït a Brussel·les amb Puigdemont el dia 16. Allò transcendent seran els tribunals europeus: Luxemburg i Estrasburg, no qualsevol altre.

La solució federal és l'única que ens pot estalviar un futur d'enfrontaments tràgics. I ha arribat l'hora que ho compreguin els partits, instal·lats en el càlcul electoral, sense escrúpols. Però són necessaris per a la democràcia. Fins i tot VOX ha de comptar, per paradoxal que sembli. A nosaltres ens ha avergonyit, sempre, que el PSIB de Menorca presentés el 1977 Fernando Serrano que, ara el 2019, ha estat candidat de VOX. Què va fallar en el funcionament democràtic del partit? No pot tornar a passar.



Montserrat Sobrevias

Esperança climàtica

Aquest món que ara habitam,
està ben desbaratat.
Les estacions es capgiren...
Venècia fa feredat.

Els torrents amb beneitura
han perdut el seu cabal.
Tot s'ofega quan ells passen:
Ponts, camins, prats i ramals.

I aquests arbres centenaris
que han vist créixer tants humans,
ara tenen malalties
que ningú les sap curar.

Tothom, ho veia venir:
El blau cel i el blau marí,
les gavines robadores
i el morell de bec més fi.



Molt safareig, però no ho resolen
ni els que manen, ni els votants
i una boira espessa i negra
no augura cap bon final.

A vegades passen coses,
que poc sabem explicar:
Un petit ocell molt savi
m'ha vingut a saludar.

No ha dit res: ni piu, ni pau.
S'ha posat al meu costat.
S'ha deixat tocar les plomes,
i no se'n volia anar.

Aquest gest de confiança
un premi per a mi ha estat.
M'ha obert portes d'esperança.
No està tot tan trabucat.

I he pensat en tots els joves
que es preocupen pel demà
i surten rere na Greta...
Sí que en saben de cridar.

I una gran fe en mi reposa
ara tota m'he calmat:
ELS INFANTS SÓN L'ESPERANÇA...
i un nou món pot començar.





Ets elèctric? Nosaltres sí

El futur, o potser hauríem de parlar de present quant a mobilitat, ha de ser elèctric i cada vegada som tots més conscients que hem de pensar a emprar vehicles que contaminin menys o que directament no contaminin per fer els nostres desplaçaments. Des de la Cooperativa San Crispín hem decidit fer una passa endavant amb la instal·lació de dues places de pàrquing destinades a càrrega de vehicle elèctric al davant del nostre supermercat principal de l'Avinguda de la Indústria. Dues places senyalitzades de color violeta que indiquen que són places on hi ha la possibilitat de recàrrega elèctrica i que hem posat a disposició de tots aquells conductors que ho necessitin, açò sí, fora de l'horari comercial per tal que no obstaculitzin el seu ús, atès que durant les hores d'obertura del nostre centre comercial, les places han de tenir una funció rotatòria per tal que qualsevol persona que vingui a fer la compra pugui fer-les servir per a aquest objectiu i no per deixar estacionat el seu vehicle sense límit de temps.

San Crispín sempre ha estat un supermercat respectuós amb el medi ambient i prova d'açò és que fa molts anys que empra un sistema d'il·luminació intel·ligent que aprofita la llum solar i que només en cas de necessitat, empra



La càrrega elèctrica s'ha de fer fora de l'horari comercial

l'energia elèctrica per encendre els llums de baix consum amb què està dotat el supermercat de la Central. En el mateix sentit, una de les pròximes accions previstes durant el primer trimestre d'aquest 2020 és la substitució de tots els murals congeladors per uns de nous, a través d'una operació de rènting que hem signat darrerament amb Caixabank gràcies a la qual podrem disposar d'uns nous aparells de baix consum que ens ajudaran a reduir la despesa elèctrica i que gràcies a la seva eficiència, també serviran per mantenir en millor estat tots els aliments congelats que tenim en botiga.

Jaume Tanus

Els rics també ploren

L'altre dia, al Centre Cultural, rellegint el llibret sobre la figura del doctor Torres, qui fou anomenat fill adoptiu d'Alaior, un català de talent republicà vingut al nostre poble després el 1914 per exercir en el benestar de la ciutadania, ens vam trobar, entre d'altres, amb una frase sortida de la seva boca, que diu: "No s'ha de fer befa mai de pobres ni de rics; els dos poden ser igualment de desgraciats". I és que certament l'home per si és tan mesquí que a vegades, a pesar de semblar que hi pugui haver certes diferències entre uns i altres, la realitat és cruament o cruelment sincera, sobretot quan aquella es mostra sense els vels de la falsedat que en moltíssimes ocasions la recobreixen. I ploren. I tant. *Els rics també ploren*, com resava el títol d'una cèlebre telenovel·la mexicana, basada en un relat de l'escriptora cubana Inés Rodena. Encara que dintre de les diferents classes socials ens trobaríem ben segur amb distintes qualitats de llàgrima,

Quines coses...



però no de penes. Perquè aquestes es troben, en la majoria dels casos, a l'interior, camuflades entre les mil arrugues de les diverses pellerinques que formen l'ànima humana.

No obstant açò, el doctor Torres es preocupava per la qualitat de vida dels seus pacients. Veient les penúries que passaven moltes de les persones que ell visitava, i a les quals feia treure la llengua davant qualsevol malaltia per analitzar la blancúria de les papil·les i així poder diagnosticar la malaltia amb més seguretat, en molts casos, solia dir: "Que hi farien de bo, si hi hagués empastes de papers de mil!".

Encara que tothom té en aquesta vida els seus maldecaps, no fa fer que aquells que poden resoldre les situacions nefastes amb les butxaques folrades, ben segur que en surten millor que altres. I ara, per tant, a esperar que el 2020 ens sigui propici a tots.

Junts per Llo

Amb veu i vot

Junts treballa per la conservació del medi ambient

Al llarg d'aquest primer trimestre polític de la nova legislatura, Junts per Llo ha exercit la tasca de control de govern que li correspon i ha elevat propostes al ple de la corporació que, en molta mesura, s'encaminen a contribuir, des de la nostra administració local, a la preservació del medi ambient, tal i com va quedar reflectit amb l'adhesió al manifest contra el canvi climàtic. Així idò, hem elevat una proposta per oferir el màxim d'aparcaments municipals perquè hi siguin instal·lades pèrgoles de plaques solars, tot aprofitant la important subvenció que aquest projecte ha de rebre del Govern i del Consell Insular. També hem presentat una moció per tal que el consum elèctric municipal durant les festes de Nadal fos el més racional possible. Ambdues propostes foren rebutjades per l'equip de govern.

Seguint en aquesta línia, vam aprovar a proposta de Junts i amb el vot favorable del PP, donar un impuls a la instal·lació d'energies renovables a les cases i empreses locals per mitjà de la bonificació de l'IBI durant els 3 anys posteriors a la seva instal·lació, així com també la bonificació de la part proporcional de l'impost d'obres que prevegi l'execució d'aquestes instal·lacions.

En un altre ordre, però lligat amb el mateix objectiu, vam presentar la proposta de realitzar un estudi científic per tal d'analitzar tot el curs del torrent de Cala en Porter i mirar de detectar els orígens de la contaminació que provoca l'aparició d'aigües verdes a la platja de Cala en Porter durant l'estiu. La idea va sorgir arran del col·loqui que Junts va organitzar el mes d'octubre sobre aquesta qüestió, on hi van assistir diferents científics que han estudiat el tema. La recomanació va ser clara: cal cercar l'origen del problema, no tapar-lo amb solucions temporals i poc fiables que, així i tot, ens costen doblers. El PP, malgrat no va assistir al col·loqui on hi era convidat, va votar a favor de la nostra proposta, amb el matís de no acceptar que la supervisió de l'estudi científic el fessin les entitats de l'illa més versades en el tema (OBSAM i Estació d'Investigació Jaume Ferrer).

En definitiva, procuram ser coherents amb els criteris que guien la nostra opció política i elevar propostes concretes que els puguin fer realitat a petita escala. Així mateix, hem recolzat moltes de les propostes que ha presentat l'equip de govern i ens hem posicionat en contra quan aquestes propostes no han anat d'acord amb els objectius polítics que ens defineixen.

Per al nou any que comença ens proposam seguir treballant per incidir en la política local i aportar la nostra empremta al decurs dels esdeveniments municipals. Agraïrem moltíssim les vostres aportacions per fer més de tots les decisions que es prenen dalt la Sala.

Bon any i salut tinguem!

Pere Gomila

Un gran documental sobre Traginada



El dia 15 es va projectar a la Sala de Cultura Sant Diego el documental *Traginada. L'esclat d'un poble*, realitzat per Magda Timoner amb l'assessorament de l'historiador Miquel López Gual i del musicòleg Jordi Orell i producció del l'Arxiu d'Imatge i So, en un acte emmarcat dins les Jornades d'Història Local i Patrimoni. El film s'havia estrenat en l'acte de cloenda del festival Doc Fest as Mercadal amb una extraordinària acollida per part del públic, acollida que s'ha repetit en cadascuna de les projeccions realitzades.

I no és estrany que sigui així ja que el resultat del treball realitzat per tot l'equip que hi ha participat és excel·lent. El rigor, l'amenitat, el ritme narratiu, el material gràfic recollit, les entrevistes amb els protagonistes i amb gent especialitzada en el món de la música, la banda sonora amb les cançons de Traginada i altres (Maria Àngels Gornés, CPEP, Isaac Melis, etc), tot l'ambient de finals dels anys 70, els moviments socials, reivindicatius, culturals, lúdics i festius que tan bé recull el subtítol "l'esclat d'un poble" configuren el retrat fidel d'una època que va ser determinant per al futur de Menorca. Ara, gràcies al documental, la gent que no la va viure pot conèixer i comprendre com va ser i fins i tot percebre l'esperit amb què aleshores ens despertàvem de la llarga nit del franquisme.

És cert que per aquells que d'alguna manera, amb més o manco implicacions, en vam ser protagonistes, veure *Traginada. L'esclat d'un poble* és retrobar-nos amb la nostra joventut compromesa, activa i plena d'esperances i experimentar, no seria necessari confessar-ho, una certa nostàlgia, sentir una emoció que a penes es pot contenir. Però també ho és que el documental representa un treball d'un gran valor per a qualsevol persona interessada en la nostra història recent i que la professionalitat i la cura exquisida que Timoner i el seu equip hi han posat ofereixen un testimoni impecable d'aquells anys.

A laiaior van presentar l'acte Miquel À. Marquès com a responsable de les Jornades, Miquel À. Maria, conseller de Cultura i Pau Salord, vinculat fins ara a l'Arxiu d'Imatge i So, en representació de na Magda Timoner que era de viatge. Vaig trobar, en canvi, una falta de consideració que l'alt valor d'aquest treball, realitzat a més per una alaiorenca, no mereixés la presència de cap representant de l'equip de govern del nostre Ajuntament.

Quico Sintes



L'estat del benestar

Les propostes de reforma de l'estat del benestar són tan antigues com la seva pròpia existència. Els arguments són diversos: la necessitat de sostenibilitat, la justícia i la igualtat, el dany al creixement econòmic i l'eficiència, l'adaptació a les noves necessitats i riscos socials, la manca de legitimitat, etc. Però si no s'ha desmantellat com proposava el pensament neoliberal, ni ha arribat a una crisi fiscal com auguraven els autors marxistes, sí que ha sofert una permanent reestructuració.

El debat sobre la necessitat de reforma s'aguditza en els períodes de crisi econòmica. Quan es produeix una retallada dels recursos públics disponibles, es qüestiona la viabilitat financera, econòmica i política dels règims de protecció social. L'argumentació plana és que la crisi econòmica i la piràmide demogràfica fan que els ingressos públics disminueixen mentre que la despesa creix.

La realitat institucional de l'estat del benestar requereix canvis i reformes que l'adaptin a les noves realitats socials. Però no les que s'han duit a terme, que únicament persegueixen la moderació o reducció de la despesa pública social: la deslegitimació de les polítiques redistributives, la retallada dels drets socials de ciutadania, la reducció de la intensitat protectora i la disminució de la cobertura de les prestacions socials.

Si calen reformes és perquè l'estat del benestar sempre ha estat una realitat institucional dinàmica i canviant i perquè, en el moment actual, les transformacions econòmiques i socials es desenvolupen a una velocitat de vertigen. Unes reformes institucionals creatives i innovadores enfront dels nous reptes de les noves realitats socials i econòmiques. S'ha de fer un esforç d'innovació social creativa que ens permeti adaptar institucionalment l'estat del benestar a la nova realitat del segle XXI. Una revisió cap a la seva universalització i aprofundiment amb fórmules innovadores, creatives i eficients.

Les noves accions estratègiques de l'estat del benestar estan justificades per l'aparició de nous riscos i per una certa incapacitat de la vella arquitectura de l'estat del benestar tradicional a donar-hi una resposta eficaç i innovadora.

Les noves accions estratègiques de l'estat del benestar en el futur, pensades per diferents autors de relleu en l'àmbit internacional, podrien ser les següents: major inversió social en la infància per rompre l'herència social i la transmissió intergeneracional de la pobresa; foment de la inversió en capital humà en tot el cicle vital (educació contínua per a l'economia del coneixement i increment en la formació i el reciclatge professional; mercats laborals flexibles segurs per a tots; flexibilització del cicle de la vida (la jubilació en-

darrerida i flexible, noves combinacions entre oci i treball, etc.) i l'acceptació de la immigració i el foment de la seva integració mitjançant la participació.

Tanmateix, la majoria d'aquests autors obliden un nou risc social al qual cal fer front de manera urgent: el canvi climàtic. Aquest risc transcendeix l'àmbit de l'estat del benestar i serà transversal a la resta de les polítiques econòmiques i socials. Fins i tot transcendeix l'àmbit tradicional dels Estats-nació.

El canvi climàtic és avui una realitat indiscutible. Depenent de la capacitat i voluntat política que tinguem per prendre mesures dràstiques, serem capaços de minimitzar-ne els efectes i augmentar la capacitat de resiliència de les societats.

El canvi climàtic és avui una realitat indiscutible. Depenent de la capacitat i voluntat política que tinguem per prendre mesures dràstiques, serem capaços de minimitzar-ne els efectes i augmentar la capacitat de resiliència de les societats. Els efectes del canvi climàtic, que són globals, han estat ampliament descrits: augment de la temperatura, disminució de recursos hídrics,

pèrdua de biodiversitat, desgel, inundacions, desertització, augment de les plagues, pèrdua de collites, etc. Les conseqüències que s'esdevenen sobre l'economia, la producció d'aliments i salut de les persones són importants i greus.

Tot i que és un fenomen que transcendeix l'estat del benestar, el canvi climàtic pot ocasionar noves tragèdies humanes que acabin tenint conseqüències sobre els models de protecció social. Encara que el terme "refugiats climàtics" no està contemplat pel dret internacional, el que sembla clar és que el nombre de persones forçades a migrar per raons mediambientals anirà en augment i se sumaran als emigrants per conflictes bèl·lics o persecucions per qüestions de raça, religió, etc.

Les mesures necessàries per fer front a aquests reptes requereixen un canvi en el model productiu i de consum que impliqui una reducció dels recursos utilitzats per produir béns de consum i una disminució en els residus generats, així com un sistema de cultiu basat en tècniques tradicionals que disminueixi els impactes i facilitar l'accés a la terra de les comunitats com a mesura imprescindible per lluitar contra la pobresa extrema. Un canvi de model productiu i de consum molt més sostenible i humà que l'actual.

Per acabar, s'ha de dir que plantejaments com els esmentats tenen un perill: que s'afavoreixi una major individualització, activació i contextualització de les relacions laborals, que es faci més èmfasi en l'aplicabilitat i emprenedoria com eines davant la manca de treball (i treball de qualitat) i una major condicionalitat de les polítiques socials. Aquest és un perill en què hauríem d'evitar caure en el futur.

Anselm Barber Luz



Un ramat de bens “racionals”?

José A. Marina defensa que una persona sense pausa és com un elefant en una “cacharrería”, us imaginau la destrossa? Davant d'un estímul, sigui el que sigui, la persona necessita la pausa suficient (a vegades un instant, a vegades mesos) per posar en joc la capacitat d'anàlisi, per consultar la pròpia experiència o la dels altres i per trobar la informació necessària si en cal. Aquesta pausa és la que fa possible la intel·ligència executiva. És una actitud, un *tempo*, que els mestres detectam a quins fillets i filletes se'ls ha transmès i a quins se'ls n'ha deixat orfes. És el perquè de les conductes intel·ligents. Un mecanisme que es pot adquirir en qualsevol moment de la vida, però imprescindible per esdevenir un ésser racional i no ser una bèstia rude del bosc, com deia Erasme.

Noam Chomsky denuncia les 10 estratègies per les quals avui la gran majoria de la població som com un ramat de bens, encara que convençuts de ser únics, lliures i uns cracs. Per açò 77 milions de persones del món acumulen els mateixos recursos que els 7.620 milions restants i el benestar no arriba on podria. Per açò no som capaços d'evitar la fam de milions mentre omplim els femers de menjar. Per açò no som capaços de corregir una emergència climàtica anunciada fa dècades.

Una part de les 10 estratègies denunciades per Chomsky són:

1- Distreure la gent, el pa i circ de sempre, per mantenir-la ocupada en banalitats.

2- Simplificar el públic, tractar-lo de manera paternalista i simplista, a fi d'anul·lar el pensament crític.

3- Emprar les emocions, apel·lar a la part sensitiva dels cervells per tapar la part reflexiva, ens quedam així amb la sensació global però no analitzam els elements específics que amaga.

4- Dificultar l'accés a les eines de cultura de veritat, crear públics ignorants, a vegades amb carreres i tot. Ser inquiets, crítics, alternatius per tenir cultura es qualifica de *frikis*.

5- Promoure l'estil de vida superficial en què bàsicament hem d'aspirar a estar a la moda, per tant: un ramat dòcil i consumidor.

6- La ciència i la psicologia manegen coneixements privilegiats en benefici dels qui els paguen, per explotar les masses.

Fixau-vos que desgastats i perduts en l'entorn que denuncia Chomsky, quan alguns volen fer servir la pausa suficient que explicava Marina, per cercar en l'experiència, en la informació i per analitzar, no tenen ni la capacitat ni troben res, per tant, no hi haurà resposta intel·ligent.

Lògicament no tothom viu tan empanat, hi ha gent que s'adona, però no constitueixen la “massa crítica” que la física exigeix perquè es produeixi la transformació. Açò també ho duu encarnat l'espècie, molts encara morirem per semblar-nos als “normals”, a la majoria, a les bèsties d'Erasme.

Guillermo Comba Morayta

Microrelats



El escritor perezoso

Era un escritor tan perezoso, que cuando una editorial le propuso editar sus memorias, en lugar de escribirlas las plagió.

IMPRESA

Impressió digital, ràpida {
· Targetes
· Invitaciones
· Celebracions

Impressió offset / tipografia

Edició de llibres, revistes, catàlegs...

Disseny gràfic, creació de logos i línia d'impresos

+ de 30 anys d'experiència

Carretera Nova, 137 (Alaior) - Tel.: 971 37 14 29 - email: imprentajpons@telefonica.net

Blanca Ripoll

Cop de fona

Per un 2020 ple de llibres



Antonio Muñoz Molina suggeria a *El País* que construís-sim una biblioteca particular de llibres a partir de l'algoritme de l'atzar. A més de recordar les troballes que havia fet, al llarg de la seva vida, per casualitat, l'article es convertia en un alegat contra Amazon i el seu algoritme, i en una defensa de les llibreries convencionals i de les llibreries de carrer, ambulants.

Més enllà del romanticisme i del fetixisme, que solem compartir tots els amants dels llibres i que sovint poden amagar visions massa reaccionàries i reticents al canvi, la idea de llegir per atzar és tan real com suggerent. I és tan així com quan coneixem persones: per atzar o per recomanació d'altres. Cada llibre amaga una història, com cada persona amaga un naufragi.

Quan era a tercer de carrera, vaig fer un curs de literatura hispanoamericana contemporània. Quin eurocentrisme, reduir tota la literatura d'un continent a un semestre! És l'absurd dels plans d'estudis, i l'absurd de la voluntat humana d'abastar tot el coneixement... Dues coses impossibles. Però en aquest curs em van descobrir escriptors fantàstics i en vam estudiar més alguns que ja coneixíem: Borges, Cortázar, Carpentier, Sábato, Storni, Agustini, Ibarbourou, Vallejo o Neruda... I de Neruda, no vam llegir els coneguts *Veinte poemas de amor y una canción desesperada*, sinó que ens vam endinsar en un dels llibres més complexos i apassionants de la poesia del segle XX que és *Residencia en la Tierra*.

Per contextualitzar la història del llibre i perquè entenguéssim per què Neruda havia alterat completament la sintaxi, la puntuació i fins i tot la gramàtica en els seus versos, ens van explicar quan i com havia estat l'escriptura de *Residencia*. Neruda, ben jove, va aconseguir entrar en la diplomàcia xilena i el van destinar a Rangún, Birmània. Amb moltes ganes de fugir i de tenir uns ingressos estables, va partir cap a allà.

A una relació amb una dona tòxica –a qui va batejar com “La Maligna”– li hem de sumar la total incomunicació que va patir a Birmània i la solitud que açò li va provocar. Tal va ser, que va escriure al seu amic Rafael Alberti –també jove i també incomunicat a Madrid, però per altres motius– i li va pregar, com si l'hi anés la vida, que li enviés un diccionari de castellà, perquè sentia que l'idioma “li fugia”. D'aquest esforç per recuperar un idioma que s'esvaeix i per crear arquitectures de versos que representin el caos de la vida, en surt *Residencia en la Tierra*.

Aquest any que deixam enrere, el 2019, en Jorge Edwards, xilè i amic personal de Neruda, converteix aquesta anècdota i tota la vivència a Rangún en literatura a la novel·la *¡Oh, maligna!*, que publica exquisidament Acantilado. Que aquesta sigui la meua primera recomanació, una mica a l'atzar, per a tots vosaltres en aquest 2020 que comença!

Mandy Tuckett

La iluminación



Decoraciones con luces actuales de Navidad. Todas las luces de adorno en esta foto son LED. La farola es de vapor de sodio.

Las fiestas navideñas ya se han acabado. Los niños han vuelto a la realidad del colegio. Ahora hay que desmontar los adornos, tanto en nuestras casas como en las calles. La alegría lumínica en el pueblo se guarda un año más.

Tanto las luces navideñas como el alumbrado de las calles son todo un tema en el gasto del

Ayuntamiento, evidentemente pagado de nuestros impuestos, pero también de otras fuentes. Hay que tener la seguridad que cuiden de ceñir los costos a un mínimo.

Conviene estar informados en cuanto al tema de los diferentes tipos de iluminación que existen, y cómo afectan nuestros bolsillos. En la actualidad, las luces LED, que conforman los adornos navideños en nuestras calles, transforman el 80-90% de la energía consumida en luz. La inversión inicial en ellas es mayor, pero se amortiza de forma sumamente rentable porque consumen mucho menos electricidad y duran unos años.

Luego debemos estudiar la bombilla de bajo consumo que usamos en casa. Duran más tiempo. Su luz es más fría en temperatura. Son lámparas fluorescentes compactas que funcionan de forma parecida a un fluorescente de tubo, pero están diseñadas para ocupar el lugar donde tradicionalmente enroscamos la clásica bombilla incandescente. Pero el fluorescente de tubo de siempre gasta bastante energía y emite gases de invernadero, especialmente CO₂, por lo que su efecto contaminante es bastante elevado.

La clásica bombilla de incandescencia de toda la vida tiene un filamento de tungsteno que con el flujo de la electricidad, se pone de color rojo blanco. Comparada con la tecnología actual, se considera poco eficiente ya que el 85% de la electricidad que consume la transforma en calor y solo el 15% restante en luz.

En las calles, se usa mucho el alumbrado con lámparas de vapor de sodio de alta presión. Proporcionan gran número de lúmenes por vatio. El color de la luz es amarillo brillante. (Un lúmen es la medida de la potencia luminosa emitida por la fuente de luz.) En Alaior también hay farolas con LEDs. Suma a representar un ahorro importante en el costo del consumo de electricidad del alumbrado público del pueblo.

Podemos tener la tranquilidad que las instalaciones de alumbrado público no dañan nuestros bolsillos.

Paco Mercadal

Cap d'any

L'any 2020 per als jueus serà l'any 5780, per als musulmans serà el 1441, i per als xinesos el 4705. I és que el calendari varia segons les cultures escampades pel nostre món. En la nostra, celebrem l'entrada de l'any nou pendent de les campanades que anunciaran el canvi amb un caràcter més bulliciós que la nit de Nadal, en què predominen les celebracions amb un caire més familiar. La nit de Cap d'Any per a molts serà llarga i per a alguns una mica "turbulenta"...

Per les dècades dels anys 60 o 70 del segle passat, pensar en l'any 2000 era com elucubrar amb el temps. Vèiem tan lluny aquesta data, que semblava que, fins i tot, no havia d'arribar mai. Però ha arribat i ja l'hem superada en 20 anys!

Com pot ser açò? em demanava l'altre dia en un semi-somni. I és que els somnis, somnis són. La realitat és la que és i els anys van passant inexorablement un rere l'altre.

Quan fas un repàs mental del que ha passat durant els anys de la teua vida, t'adones dels canvis que s'han viscut durant les darreres dècades del segle XX, i no en parlem de la velocitat a la qual ens hem embarcat durant els primers 20 anys del segle XXI.

L'altre dia, parlant amb un company, aquest es queixava dels canvis a què està sotmesa la nostra societat. Ell deplorava que la mecanització accelerada a que esteim sotmesos, resta molts llocs de feina a la gent.

Parlant i reflexionant vam arribar a la conclusió que, en certa manera, en aquesta societat nostra, la ciència i la tècnica avancen, certament, molt ràpidament. Però no es pot anar en contra dels avanços aconseguits, ni dels que vindran. Hem de ser capaços d'adaptar-nos als nous sistemes i cercar les alternatives necessàries per seguir caminant. Steven Pinker, psicòleg i escriptor canadenc, sosté que avançar en la ciència i la tècnica és necessari i positiu per a la humanitat i que tot el que redunda en benefici de l'home és progrés i que progressar és inherent a la capacitat que tenim els humans de millorar a mesura que tenim més coneixements científics i tècnics. La raó, la ciència, l'humanisme i el progrés són bàsics per aconseguir un món millor i més just. Una altra cosa és el maneig que en fan els de sempre: els interessos creats. Per açò no hem d'anar en contra dels temps sinó en contra dels que els volen manejar en el seu benefici.

No podem tornar, per exemple, al temps en què un sabater treballava manualment i feia un parell de sabates al dia. Tots els aparells domèstics que empram diàriament i que ens ajuden un munt a simplificar i dignificar el treball casolà diari són fruit d'aquesta mecanització, sense la qual no els podríem tenir. Simplement no els podríem pagar. I són aparells avui imprescindibles per a qualsevol casa, almenys del nostre entorn. Ens desplaçam amb molta facilitat i açò ens ajuda a no estar tancats en una petita comunitat sense conèixer la resta del món i les diferents cultures que han



florit al llarg dels segles arreu del nostre planeta. I no parlem del que s'ha avançat científicament. Hem aconseguit que la medicina estigui socialitzada, cosa que ajuda a millorar la salut de tothom (rics i pobres), açò és una conquesta que ha augmentat considerablement la mitjana de vida de les persones del nostre món. Si a açò hi afegim l'escolaritat obligatòria i gratuïta fins als 16 anys i el sistema de pensions universal de què gaudim, podem dir que el nostre món ha assolit un nivell de benestar considerable.

A pesar de tot el que hem reflectit de positiu en aquest escrit, hem d'estar vigilants i a l'aguait: poderoses forces socials intenten que totes aquestes conquestes se'n vagin en orris. Hi ha uns seriosos intents de col·locar, en règims i governs, partits i forces socials totalment contràries a aquest avanç. Venen temps en què haurem de lluitar per conservar el que amb molts esforços i afanys s'ha aconseguit a partir del final de la penosa i esgotadora II Guerra Mundial.



Desde 1953

FERRETERIA ISLEÑA C.B.

FABRICACIÓ I VENDA AL MAJOR D'ARTICLES DE FERRETERIA

Camí Nou, 80
07730 - ALAIOR

Tel. 971 37 11 04
Fax 971 37 17 98
Mòbil 609 89 11 46

Paco Perea / AHFM

Pàgina esportiva

Editada la revista núm. 13 del CE Alaior

Un any més, el CE Alaior ha editat la seva revista, la qual consta de tres parts: la primera informa de les activitats desenvolupades durant la darrera temporada (2018-19), amb els registres esportius i les fotos dels actes i festes i també les fotos de l'equip que va aconseguir l'ascens a la Lliga Balear Juvenil i també un record per a les persones que ens van deixar durant el 2019.

Una altra part està dedicada a l'entrevista que va efectuar Paco Mercadal, aquesta vegada al jugador Ramón Huéscar Estacio, en què fa un repàs a la seva trajectòria en el món del futbol, i per acabar, l'edició de totes les plantilles (19) de l'actual temporada 2019/20.

Important recull històric de la vida del club i dels seus fets i protagonistes. Enhorabona!



8a Trobada Històrica celebrada a Alaior

La 8a Trobada Històrica va tenir tres importants parts. Per una banda la xerrada i exposició del material de caire internacional de Juan Bravo, per una altra el lliurament dels premis als "destacats" de la temporada 2018/19 entre els quals el futbol d'Alaior va tenir dos finalistes com a "rellevants": Jessica Goñalons Hidalgo de futbol-sala femení i Víctor Florit de l'equip juvenil, ara vinculat al CD Menorca. Per altra banda, el reconeixement als tres principals artífexs de l'Himne del CE Alaior (Ponç Pons en la lletra, Antoni Pons Morlà en la música i el solista Simón Orfila), amb motiu del 20è aniversari de la seva composició i presentació, els quals, amb la col·laboració de la Coral Cànticus van tancar la trobada amb la interpretació de l'himne del club local. Una festa més de les promogudes per l'AHFM, plena de cares conegudes del món del futbol de menorquí.



Aquesta pàgina és patrocinada per

**De 10 gener a 2 fb.**

Exposicions

«Flors», de Miguel Cao; i «Rituals de la mort. La cova de Biniedrís»

Centre de Cultura Sant Diego

Centre d'Estudis i altres

Divendres, 10

Presentació llibre

«Mares i pares influencers», de Montse Jiménez i Eva Bach. Amb M. Jiménez

Biblioteca Pública

20 h

Xarxa Biblioteques Menorca

Dissabte, 11

Drets humans

Talaiots pels Drets Humans. Senyals de fum i de llum en suport als refugiats

Talaiots de Menorca 13 i 18.30 h

Consell Insular i entitats

Dissabte, 11

Lectura juvenil

«Veritat o mentida», de Care Santos. Amb Fàtima Anglada

Biblioteca Pública

17 h

Xarxa Biblioteques Menorca

Dissabte, 11

Trobada literària

«La natura expuesta», d'Erri de Luca. Amb Joan Mercadal i Josep Manguan

Biblioteca Pública

19.30 h

Grup de Lectura

Dissabte, 11

Concert

Concert de Sant Antoni. Amb Coral Canticus i C. Harmonia (Ciutadella)

Convent de Sant Diego 19.30 h

Ajuntament i C. Canticus

Diumenge, 12

Cercavila

Cercavila de dimonis i batucada a càrrec de Batu-Lô

Sortida: Plaça Nova

18.30 h

Ajuntament d'Alaior

Diumenge, 12

Concert

Concert a càrrec de Cornucòpia Trio (trio de cornos di bassetto)

Sala d'Activitats Ciutadanes

19.30 h

Joventuts Musicals

Dimecres, 15

Contacontes

L'hora del conte: «Mel, l'abelleta robot, i el secret de Tutankamon»

Biblioteca Pública

18.30 h

Xarxa Biblioteques Menorca

Dijous, 16

Torrada

Torrada de Sant Antoni

Sa Plaça

19 h

Ajuntament i C. Gegantera

Diumenge, 19

Caminada

Excursió per determinar

Trobada:

9.30 h

Centre d'Estudis Locals

Divendres, 31

Cinefòrum

Clàssics amb els ulls tancats: Tolstoi. Amb Jordi Odrí

Sala d'Activitats Ciutadanes

18.30 h

Grup de Lectura

Dissabtes i dgs.

Ball

Balls de saló

Local de l'ABSA 22 i 19.30 h, respect.

Associació de Balls de Saló

Recollirem els vostres originals fins al 24 de gener

El número de febrer sortirà divendres dia 7

Records gràfics

Paco Mercadal

Foto cedida per:
Dolores Florit

Grup d'alumnes del Col·legi Virgen del Carmen, totes amb el seu uniforme, de finals dels anys 50 del segle passat



Desquerra a dreta i de dal a baix.

1^a fila: Ma Angeles Orfila, Antonia Petrus, Juana Subirats, Francisca Florit (acs), Carmen Biblioni, Margarita Huertas, Catalina Pons, Elisa García, Esperanza Petrus.

2^a fila: Hna. Ma Angeles, Carmen Petrus, Carmelita Subirats, Juana Pons Buils, Catalina Massanet, Margarita Mascaró, Juana Melia, Maria Riudavets, Magdalena Fortuny, Catalina Pons Orfila, Bienvenida Timoner, Madre Anselma.

3^a fila: Margarita Mora, Margarita Juanico, Paquita Camps, Magdalena Fortuny, Magdalena Gomila, Dulce Vidal, Antonia Pons Llopis, Marisa Barro, Mari Vidal, Araceli Pons Orfila, Antonia Ma Villalonga.

4^a fila: Ana Olives, Nuri Pons Orfila, Pili Fernández, Tere Orfila, Antonia Riera, Catí Enrich, Gloria Virent, Tina Sans, Marilina Sintes, Francisca Mascaró.

5^a fila: Eulalia Pons Janei, Ana Pons Pons, Juana Pons Pons, Isabel Garriga, Ma Luisa Piris, Dolores Florit, Rafaela Carreras, Bene Enrich.